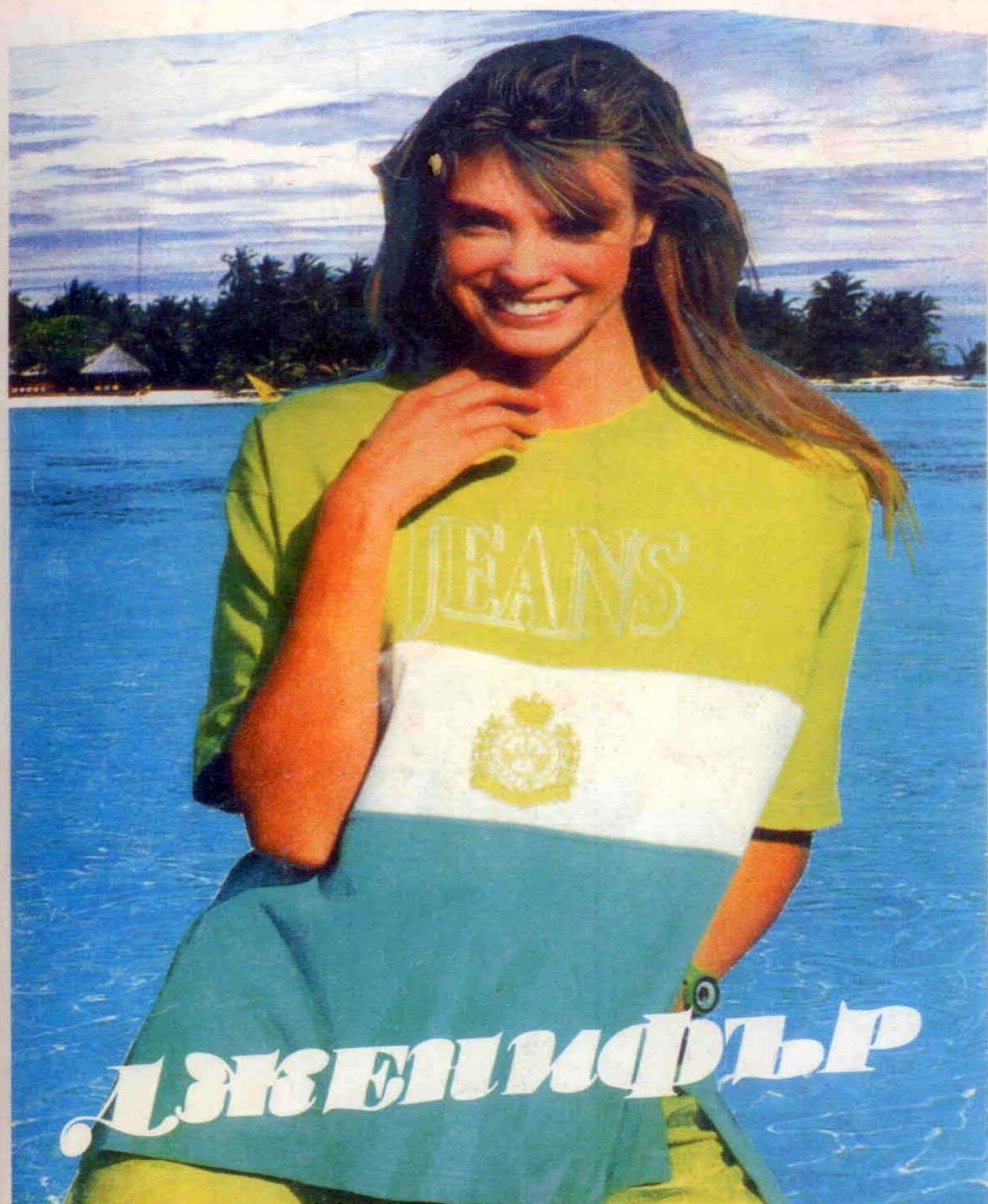

ЛЮБОВНИ РОМАНИ
20

С ИМЕНА НА ЖЕНИ

ДЖИЛ БРЕЙДИ

ДЖЕНИМОРЪ

ДЖИЛ БРЕЙДИ ДЖЕНИФЪР

Превод: Мария Йорданова

chitanka.info

След скучната и еднообразна работа като секретарка в адвокатска кантора, на Дженифър Бърк ѝ се усмихва щастието да пътува до Бахамските острови.

Тя дори не подозира, че ѝ предстои фатална среща с чаровния млад професор от филаделфийския колеж — Рей Дентън. Но за броени дни Дженифър се прощава завинаги с гордостта и високомерието си към „силния пол“, за да приеме сладкото робство на влюбена жена.

I

— Какво мислите за Бахамските острови, Дженифър?

Харолд Спенсър се облегна небрежно върху бюрото на секретарката си, която отбелязваше нещо в своя бележник.

— Във вторник ще летя натам за четири-пет дни и бих искал да ме придружите. Вие на какво мнение сте?

Дженифър вдигна поглед. В нейните очарователни зелени очи, под тъмнорусата ѝ свободно падаща коса, се четеше присмехулна подозрителност.

— Какво точно сте намислил, господин Спенсър?

Тя познаваше добре своя шеф. Елегантен и изискан мъж около четирийсетте, който прекарваше часове във фитнес центъра и под кварцовата лампа, за да запази спортния си вид и да изглежда поне с двайсет години по-млад. Очевидно бе, че кризата на зрялата възраст го беше завладяла напълно. Ако беше поне малко по-отзивчива към него, отдавна вече щеше да бъде в леглото му. Но това въобще не я впечатляваше.

— Какво си мислите за мен, Дженифър? — ухили се Спенсър. — Допускате ли, че искам да ви прелъстя? Доколкото ви познавам, не вярвам дори и да успея да ви заведа на Бахамските острови. Не, имам строго служебен ангажимент.

Дженифър въздъхна облекчено, а шефът ѝ продължи:

— Ще се срещна с Патрик Рун. Заради съдебните разпореждания той няма право в близките години да идва в Ню Йорк. Затова срещата ще проведем там. Както сама знаете, Рун е доста платежоспособен клиент и не мога да отхвърля молбата му. Ще имаме много работа и искам да ме придружите. Нямам никакви задни мисли.

Дженифър се замисли. Усмивката ѝ беше просто открита и привлекателна, но Харолд я намираще за дяволски съблазнителна. Винаги когато тя се усмихваше, в главата му нахлуваха лукави мисли.

— При това положение не бих могла да откажа.

— Окей, значи решено. Тогава резервирайте, моля, две стаи в хотел „Клейтън“.

— В „Клейтън“?

— А къде иначе? Когато господин Рун иска да се срещне с адвокатата си, ще трябва да си поразпусне малко джоба. Мисля, че „Клейтън“ ни подхожда идеално. Или предпочитате някое тихо бунгало?

— За Бога не! — възкликна Дженифър.

Харолд се засмя:

— Така си и знаех. Поръчайте и самолетните билети. Честно казано, радвам се, че отивам на Бахамските острови. Ню Йорк през есента не ми е по вкуса. Дъжд, мъгли, листопад. Тези неща ме правят унил и мрачен, а меланхолията направо ме съсипва. На Бахамите блести слънце, а морето е топло.

— Ще си взема банския.

Харолд отново се ухили:

— Доста примамливо. Винаги съм искал да ми се представите в нещо такова.

— А кой казва, че имате шанс за това?

— Е, ще видим. В края на краищата, не отиваме там само, за да работим.

Харолд изчезна зад дебело облицованата врата на кабинета си, а Дженифър вдигна телефона, за да направи резервациите. Тя работеше от една година за преуспяващия адвокат Харолд Спенсър и бързо успя да спечели доверието му. Това обаче не се дължеше само на очарователната ѝ фигура и атрактивния ѝ вид. Дженифър беше сръчна, интелигентна и добре обучена професионално. Беше на двацет и четири години и знаеше да се оправя в живота. Умееше да контактува с хората, а това беше абсолютно необходимо в нейната професия.

Досега не бе имала възможност да придружава шефа си. Предстоящото пътуване я вълнуваше. Често си беше мечтала за Бахамските острови, за безкрайните бели плажове, за палмите и прозрачните топли води на морето. Хотел „Клейтън“ беше сборище на световни величия и тя, Дженифър Бърк, щеше да бъде там. Колежките ѝ навярно щяха да се пукнат от завист.

Около един часа Харолд напусна кабинета си, за да обядва вкъщи. Той имаше красива съпруга и две очарователни деца, по които

Дженифър съвсем бе загубила ума си. Тя обичаше децата и мечтаеше да си роди в бъдеще поне една дузина. Но още не беше срещнала мъжа, който би бил подходящ за техен баща.

По този въпрос беше малко старомодна. Ако се омъжеше някога, това щеше да стане за голямата ѝ любов — нещо особено, единствено, за цял живот.

Но не това беше проблемът, който вълнуваше Дженифър, когато тя, заедно с колежката си Венис, напусна кантората на трийсет и втора улица и се отправи към ресторанта на ъгъла, да хапнат по един хамбургер и да изпият по чаша кафе.

Мислеше си дали гардеробът ѝ беше достатъчен за едно такова пътуване. Разказа на Венис за него, когато седнаха в сепарето. Венис, тънко, ефирно създание с тъмни къдрици и луничаво носле, се опули.

— Бахамските острови — каза тя замечтано. — О, Господи, какъв късмет имаш, Джени. Сега, когато в Ню Йорк вали, ти ще си под топлото слънце! И всичките тези хора! Но внимавай с Харолд! Знаеш го какъв е. Той е на възраст, в която мъжете търсят, начини отново да доказват мъжествеността си. Нуждаят се от нещо младо и свежо в леглото си.

Дженифър се засмя безгрижно:

— Всички познаваме Харолд. При мен номерът му просто няма да мине. Няма аз да съм тази, която ще реши „проблема“ му.

— Мекият въздух, цялата тази южна атмосфера — отбеляза Венис. — Това може да промени човека неусетно.

— Глупости! Моята глава ще се завърти, но не от Харолд Спенсър и не толкова бързо.

— Не казвай голяма дума.

— Никога не се обвързвам с женени мъже — натърти Дженифър. — Мразя усложненията и трудностите. Ако се влюбя в някого, то той трябва да е свободен като мен. В противен случай чувствата ми са блокирани.

— Хубаво е, когато човек има ясни позиции — отговори Венис. — Дано срещнеш някой, който да задоволи изискванията ти.

Дженифър отхвърли със замах косата си:

— Аз не отивам на Бахамите за това. Предполагам, че ще имам доста работа. Но поне малко свободно време все ще ми остане — ще

поплувам в морето, ще се насладя на синьото небе и белия плаж, и това е!

— А вечер? — Венис напъха последното парче от хамбургера със сирене в устата си.

Дженифър вдигна рамене:

— Ще видим. Нямам намерение да прекарвам всяка вечер с нашия мил Харолд. Достатъчно е, че по-цял ден ще сме заедно.

— Сигурна съм, че ще опита да те свали.

— И ще преживее най-голямото поражение в живота си. Това наистина не е проблем за мен, Венис. Пътуването просто ме радва, защото ще бъде нещо ново и различно.

— Харолд винаги е бил луд по теб. Откъде знаеш, че не е инсценирал всичко, за да те има най-после?

— Тогава ще остане на сухо — Дженифър избърса пръстите си в салфетката. — Аз съм непреклонна като Орлеанската дева. Когато нещо не го искам, значи не го искам.

Венис се ухили:

— А когато пожелаеш нещо?

Дженифър погледна към дебелия мъж отсреща, който небрежно обработваше зъбите си с клечка.

— Ако нещо пожелае, желая го изцяло и веднага. Но за това са нужни например един невероятен партньор и много силни чувства.

— Можеш да го намериш и в Ню Йорк — каза Венис.

II

Рей Дентън миеше ръцете си в банята. Току-що беше вечерял, а пресните плодове за десерт се оказаха доста сочни. Погледна в огледалото и откри, че има уморен вид. Лицето му под късо подстриганата гъста кестенява коса изглеждаше бледо и малко потиснато. Спешно се нуждаеше от слънце и се надяваше в следващите дни да му се наслади изцяло. Работата му на професор в свободния колеж във Филадельфия не му даваше почти никаква възможност да използва пълноценно слънчевите лъчи.

Поначало не беше никак доволен, когато леля му Лоела го беше поканила на Бахамските острови, за да отпразнуват седемдесет и петия ѝ рожден ден. Беше започнал научната си дисертация за английските дворци, която бе разбудила и напълно завладяла научните му интереси. Но просто не можеше да откаже поканата на леля Лоела.

Лоела Морети беше много богата жена, а той беше единственият ѝ наследник. Но не заради парите ѝ бе дошъл. Рей винаги беше изпитвал особена любов към леля Лоела, която не остана безответна. Още като малко момче той бе очарован от начина ѝ на живот. Тя не се влияеше от мнението на другите и правеше винаги това, което поискаше. И така до ден-днешен. Зад гърба си имаше седем брака и не беше изключено да ги последва още един, въпреки нейните седемдесет и пет години. Бе имала най-солидните и най-лудите мъже — творци и милионери, индустриални магнати и авантюристи. Браковете ѝ просъществуваха само по няколко години, тъй като тя бързо се разочароваше от съпрузите си. Винаги вървеше по свой път, упорито и може би малко безцеремонно. А понякога помагаше като ангел небесен на някой беден творец да достигне признание и слава. Такава си беше.

Булевардните вестници намираха любовните ѝ истории за много интересни, а тя умееше да попада на заглавните им страници. Във висшите кръгове не играеше никаква роля, но в обществото, в което се движеше, беше водеща. В себе си обаче таеше скрито влечение към консерватизма и Рей се питаше понякога, дали това не беше все пак

един несбъднат неин стремеж. С удоволствие би си хванала някой английски лорд — нейна стара мечта, която все не ѝ се удаваше да осъществи. Но беше „едва“ на седемдесет и пет и който я познаваше, знаеше, че при нея все още всичко е възможно.

Рей опипа брадата си, оглеждайки се в огледалото: „Дали да не се обръсна пак преди лягане? Безсмислено. За кого ли да направя това усилие?“ Беше сам в хотел „Клейтън“. Леля Лоела щеше да пристигне едва вдругиден.

Може би Рей беше привързан към нея, защото тя беше съвсем различна от самия него. Той водеше живота си по-строго определен път. Никога не беше правил нищо извън него, нещо необмислено, лудо. Даже и годежът му с Аманда Харис беше разумен и премислен. Аманда щеше да пристигне за уикенда. Леля Лоела сигурно щеше да я хареса. Та нали произхождаше от водещите фамилии на Филадельфия. Тя беше точно онова консервативно момиче, което самата Лоела на младини би се радвала да бъде.

Освен това, Аманда беше приказно красива, особено ако човек харесва хладните руси красавици. А и леля Лоела с удоволствие се обграждаше с добре изглеждащи хора. Аманда сигурно щеше да задоволи вкуса ѝ.

Рей установи, че животът му върви по реда си. Рано или късно щеше да се ожени за Аманда. Разумно беше да нямат деца. По този въпрос бяха единодушни.

Среса косата си и тъкмо се чудеше дали да не си вземе още един душ, когато откъм спалнята се чу шум от падащ предмет. „Може би стюардът се е върнал. Сигурно е забравил нещо.“ Рей отвори вратата.

Това, което видя, накара дъхът му да спре. В края на леглото седеше прекрасно младо момиче, почти голо, опитващо се да събуе фините си дантелени бикини.

Рей почувства как кръвта се качва в главата му. Докато се чудеше, как да постъпи, Дженифър го видя.

Тя застина и се втренчи подозрително в него. Красивото ѝ, покрито с лек слънчев загар тяло, с твърди, едри гърди, беше изложено щедро пред погледа му. Но това продължи само няколко секунди, след което Дженифър бързо изчезна под завивката. Виждаше се само главата ѝ и зелените ѝ пламтящи очи.

— Вън! — извика тя. — Веднага! Ако не изчезнете, ще се обадя на рецепцията!

Рей преглътна на пресекулки и се окашля:

— Мисля, че сте се объркала, мис. Това е моят апартамент. Сбъркала сте стаята и леглото. — Думите му не прозвучаха толкова ядосано, колкото му се искаше, и това го учуди.

— Не ми говорете измишльотини! Тези номера са ми известни. Това е моят апартамент и, ако не си тръгнете веднага, страхувам се, че ще се случи нещо. Не ви е срам да влизате така в чужди стаи. Тръгвайте си веднага или ще вдигна шум до Бога.

Рей скръсти ръце. Не можеше да откъсне поглед от нея.

— А какво бихте казала за това, вие да напуснете моето легло? Вече ви обясних, че това е моят апартамент.

Дженифър отново почувства, че ѝ се повдига. Стаята се завъртя около нея и тя се свлече обратно на възглавницата.

— О, Боже, главата ми! Защо най-после не си тръгнете? За какво са тези глупави разправии. Оставете ме на мира. Толкова съм уморена. Това проклето шампанско...!

— Уважаема госпожице, повярвайте, сбъркала сте вратата.

— Престанете с тези безсмислици. Искам само да легна и да спя, да спя. Отивайте си и ме оставете на спокойствие. Искам да заспя най-после. Ако не заспя ще ми стане лошо!

Завря глава във възглавницата и затисна ушите си.

Рей си пое дълбоко въздух. „Какво да правя сега с това момиче?“ Очевидно беше пияна и на това се дължеше заблудата ѝ. Но не можеше да я изхвърли така, полугола. Особено в това състояние. Тя сигурно щеше да се разкрещи, а законите в този щат бяха много сурови. Възможно бе да го обвинят в лоши намерения спрямо нея.

Рей отпусна рамене. По тялото му изби студена пот. „Как можа да се случи точно на мен?!“

Мислеше за Аманда, за леля Лоела, за добрия си авторитет като професор. Тази история би била добра плячка за всеки вестникар. А и момичето, изглежда, нямаше да се предаде лесно. Въпреки това той отново се опита да поговори спокойно с нея. Приблужи се и седна в края на леглото.

— Чуйте, мис, ще ви предложи нещо. Облечете отново роклята и обуйте обувките си и аз ще ви отведа във вашия апартамент.

Повярвайте ми, объркала сте се. Това не е вашата хотелска стая. Аз тъкмо се готвех да си лягам, когато вие нахълтахте...

Рей не продължи нататък. Ужасен забеляза, че момичето беше заспало. В него се надигна гняв. „Хубава работа! Само това ми липсваше!“

Дженифър се обърна в леглото. Тънката завивка се смъкна наполовина от тялото ѝ. Рей видя нежната, примамлива извивка на дупето ѝ под ефирните бикини и почувства, че тази съблазнителна картина го влудява.

— По дяволите!

Той стана и за малко не стъпи върху едната ѝ обувка. Черната ѝ рокля от шифон лежеше на земята като черен къс нещастие. Във въздуха се носеше свеж дъх на френски парфюм.

Изведнъж Рей се почувства безпомощен като малко момче. Непознатата го вълнуваше и възбуждаше. Харесваше му. Но от друга страна... Момичето не можеше да прекара нощта в неговия апартамент. Това просто не беше допустимо!

„Нещо трябва да направя и то веднага.“ Стоеше, гледаше спящата, нейните дълги стройни крака, свити по детски, и изведнъж почувства нежност. Ядът обаче отново го завладя. Той се надвеси и докосна рамото ѝ:

— Събудете се, мис. Непознатата! Трябва да изчезвате!

Дженифър не помръдваше, като че беше в кома. Мека като коприна, косата ѝ се спускаше по голите ѝ рамене. Толкова прекрасна, свилена, тъмноруса коса! Рей се отдръпна объркан. Можеше да извика стюарда. Естествено той щеше да му помогне, особено след като му обясни цялата ситуация... Решително отхвърли тази идея. Никой нямаше да му повярва, а и голям шум щеше да се вдигне, ако се опиташе да я разбуди. „Малката трудно може да се вмести в представата за обикновено момиче. Очевидно е пила повече, отколкото може да носи. И това пленително заоблено дупе!“ Рей въздъхна и се обърна. Всичко беше безсмислено. Трябваше да изчака да се наспи. Каква приказна нощ се очертаваше!

Внезапно откри хотелския ключ, който се търкаляше под леглото. Вероятно момичето го беше захвърлило на пода, както всичко останало. В нейното състояние това беше съвсем естествено. Рей вдигна ключа и веднага разбра какво бе станало. Той самият живееше в

апартамент № 212, а нейният бе един етаж по-надолу — 112. Тя очевидно се беше заблудила. Остави ключа на нощното шкафче и отново погледна непознатата, която изглеждаше безжизнена. Пред него се разкри комичната страна на нещата и Рей се усмихна.

Ако разкажеше всичко това на приятелите си от голф клуба във Филадельфия, нямаше да му повярват и дума! Такива неща се случваха само в еротичните, сънища. Внезапно в леглото ти да се появи полуголо суперкрасиво момиче. И то точно в твоето!

Рей не бе натрупал много опит с жените. Беше имал само две-три връзки. Крайно време бе да изпробва мъжкия си чар. Пред очите му се появи Аманда. Една необвързваща любовна авантюра за нея би била немислима. За толкова богата жена като нея всеки би желал да се ожени. В този смисъл техният годеж беше нещо съвсем естествено и Рей беше много доволен. Не че Аманда беше особено страстна в леглото. Сексът за нея далеч не бе най-желаното удоволствие. Рей предполагаше, че с времето това ще се промени. При някои жени тези влечения се развиваха по-късно. И той се надяваше, че под нейната гладка, студена фасада се крие вулкан, чакащ да бъде събуден. Може би всичко се дължеше на възпитанието ѝ, което не ѝ позволяваше по-свободно поведение преди брака. Сега обаче Аманда беше далеч и на него му се струваше, че никога не е съществувала. Докато гледаше спящото момиче, почувства как кръвта отново се качва в главата му. Приличаше на воайор, който наблюдава нещо забранено. Реши да отиде до барчето в другата стая, за да изпие едно двойно уиски.

По принцип пиеше рядко. Смяташе, че алкохолът е коварен стимулант, от който нямаше нужда. Обичаше да бъде трезвен и да владее всяка ситуация. Сега обаче изпитваше силна нужда от едно питие.

В барчето откри две малки бутилчици уиски. Изля ги в една чаша и добави сода. После седна в креслото и отпи, вперил поглед във вратата на спалнята. Постепенно се поуспокои, но уискито разбуди фантазията му. Необуздани, мислите му го завладяха, стопиха спокойствието и душевното му равновесие.

„Това голо момиче в леглото ми... Тази нежна, гладка, кадифена кожа... Трябва да спра да мисля за това! Най-добре да се съсредоточа върху научната си работа.“ Но английските дворци не бяха в състояние да го откъснат от видението на голото женско тяло.

Винаги съзнателно Рей се беше старал да не мисли за еротичните си преживявания с жените. Достатъчно му беше, че Аманда му се отдаде без резерви, защото обратното би било твърде консервативно и старомодно. Та нали бяха сгодени.

Защо го завладяваха сега тези сексуални желания и представи, които преди никога не бяха вземали връх в него? Защо сега желаше толкова силно една гореща, страстна нощ с това момиче, което явно обичаше тези неща? И колко ослепително красива изглеждаше, когато бе ядосана!

Изпивайки чашата си, Рей почувства, че му се вие свят. Върна се обратно в спалнята. Непознатата лежеше по гръб, завита до шията. В полуотворената ѝ уста проблясваха бели зъби. Под кичурите коса, лицето ѝ изглеждаше детско. Рей отново се почувства странно привлечен. Този път обаче чувството му нямаше нищо общо със секса.

Колко мъничка бе само! Почти се губеше в голямото френско легло. Беше съвсем безпомощна и изцяло в неговите ръце. „Ако сега просто си легна до нея... Нали имам право, в края на краищата, да спя в собственото си хотелско легло!“ Тази мисъл го накара отново да се изпотти и той категорично я отхвърли. Не, в леглото е това момиче не би имал и секунда спокойствие. А и това би било подло. Никога не би се, възползвал от ситуацията, дори и само за да я докосне. Достойнството му не позволяваше. Тази нощ трябваше обаче поне малко да поспи, а канапетото в хола беше твърдо и тясно. Оставаха само двете дебело тапицирани кресла в ъгъла на спалнята. Рей ги допря едно до друго, взе двете декоративни възглавници от дивана, откопча колана на панталона си и се настани колкото се може по-удобно. После изгаси лампата. Чуваше се само равномерно дишане на непознатата. Но дори и то му действаше възбуждащо като шампанско и той се питаше, дали ще успее поне за малко да затвори очи.

„Каква дяволска нощ!“

III

Дженифър се събуди с главоболие. Устата ѝ бе пресъхнала, а езикът ѝ като че ли се бе сраснал с небцето. Трябваше да пие нещо и то веднага. Спусна краката си от леглото на мекия килим и полузамаяна се запъти към съседното помещение, опипвайки стената. Намери копчето за лампата и светна. Видя пред себе си вратата на банята и бързо се вмъкна вътре. Виеше ѝ се свят. Окончателно реши, че ще приключи с алкохола. Не искаше да провали целия си престой тук. Застана пред мивката. Пусна студената вода и пи продължително от шепите си. Мина ѝ през ума, че не е безопасно да се пие от водопровода, особено в чужди държави. Но в този момент ѝ бе напълно безразлично. Не желаше да безпокои посред нощ келнера на етажа. Пое си дълбоко въздух и чу стомаха си да къркори. Погледна се в огледалото. Изглеждаше бледа и изтощена. По навик оправи с ръце косата си. Не. Хич не изглеждаше добре след цяла бутилка шампанско. „Дали в този хотел не може да се намери нещо, което да ме отърве от главоболието?“

В този миг забеляза на етажерката под огледалото шише с тоалетна вода за след бръснене. Сбърчи чело в недоумение. После откри и самобръсначка, несесер, които ѝ бяха непознати. Облегна се на мивката и затвори очи. „Тук нещо не е наред!“ Когато отново погледна, всичко беше на мястото си плюс електрическа четка за зъби и една включена в контакта на стената зареждаща се батерия. „Дали някой е забравил всичко това? Как така не ги забелязах вчера? Сигурно не съм още изтрезняла.“ Мина ѝ през ума да не би Харолд Спенсър... „Не, не бях чак толкова пияна снощи.“ Сигурна беше, че сама се прибра в стаята си. Спомни си, че си легна. Но какво се бе случило след това... „Да спя. Да си легна и да не мисля за излишни неща. После ще има време за това.“ Остави да свети и тръгна към леглото. „Дали да не извикам келнера? Не. Не искам никого да виждам.“

Чувстваше се ужасно. „Лосион за след бръснене... Мъжки неща в моята баня...“ Сърцето ѝ се разгуптя. „Не трябва да мисля сега за

това. Сутринта всичко ще се изясни.“ Погледна часовника си. Беше почти четири. Имаше няколко часа сън зад гърба си. Това поне беше добре. Но натрапчивата мисъл не я напускаше. Не можеше да си обясни ситуацията. „Дали не е номер на Спенсър?“ Легна и се зави до брадичката. Трябваше да се наспи, за да бъде утре бодра и достатъчно свежа. Не бе дошла тук на почивка. Предстоеше ѝ много работа.

Тъкмо когато се отпусна върху възглавницата, се чу продължителна въздишка. Уплашена до смърт, Дженифър седна в леглото. „Какво беше това?“ Напрегнато се ослуша в тъмното. Чу дишане. Имаше някой в апартамента. Окончателно се събуди. Стана ѝ много студено. Не смееше да мръдне. Долавяше бързия ритъм на сърцето си. Отново усети ясно, равномерно, спокойно дишане. „Да не би да си внушавам? Или проклетият алкохол... Наистина ми дойде много.“ Вцепенението ѝ премина внезапно. Тя натисна копчето на нощната лампа и скочи. Видя Рей, който лежеше изкривен на креслото. Лявата му ръка висеше до пода. Той отвори очи и каза:

— Здравсти! Сутрин ли е вече?

Дженифър седеше онемяла. Когато дойде на себе си, попита:

— Какво правите в стаята ми? Кой ви разреши да спите тук?

Рей прекара ръка през разрошената си коса и измърмори:

— Боже, пак ли? Нали преди няколко часа изиграхме същата сцена? Дано поне да сте в по-добро състояние и да си спомните.

Внезапно Дженифър осъзна, че е полугола. Трепна и кръстоса ръце пред гърдите си.

— Ще ми обясните ли, моля, какво става тук?

— Да — каза Рей и се изправи в целия си ръст от 190 см над нежната ѝ фигурка. — С удоволствие ще ви обясня, мис...

— Казвам се Дженифър Бърк. С кого имам удоволствието да разговарям?

— Рей Дентън — отвърна той с обезоръжаваща усмивка. — Трябва да отбележа, че за мен е голямо удоволствие да се запозная с вас.

— Обяснете ми, какво правите в моята стая! Или да се обадя на управителя?

— Може би аз трябва да направя това? Тази нощ проявих голямо кавалерство като не ви изхвърлих.

— Какво? Какво искате да кажете?

Рей гледаше красивото младо момиче и имаше чувството, че е вече влюбен в него. Страхът в очите ѝ, отчаянието ѝ я правеха още по-съблазнителна.

— Искам да кажа — отвърна той, — че преди няколко часа говорихме с вас. Трябва да подчертая, че разговорът ни беше твърде кратък, тъй като вие предпочетохте да легнете в леглото ми и да заспите.

— Във вашето легло?

— Така е, скъпа госпожице. Очевидно бяхте сбъркала вратата на стаята. И аз като истински джентълмен трябваше да пренощувам тук. — Рей посочи събраните едно срещу друго кресла.

Дженифър имаше усещането, че главата ѝ ще се пръсне. „Не може да е вярно! Но онези неща в банята? Господи, този Рей Дентън май има право.“ Тя отново се сети, че не е облечена. Забеляза как я гледаше Рей и се изчерви. Бързо грабна чаршафа от леглото и го уви около себе си. Забеляза веселия му поглед.

— Не очаквах такова късно посещение — каза той, за да наруши внезапно настъпилата тишина.

Дженифър приседна на леглото. Беше сломена.

— Значи наистина съм в друг апартамент? Не мога да повярвам! Никога не ми се е случвало! Чувствам се така неудобно. Не знам какво да кажа.

— Можех да ви изхвърля. Но докато го направя бяхте заспала. Пък и състоянието ви далеч не можеше да се нарече нормално. Бяхте пила, нали?

— Бях в бара с шефа си и един клиент, който постоянно ми наливаше шампанско, а аз не съм свикнала. Каква гледка съм била!

— В интерес на истината бяхте малко смешна. Страхувах се от реакцията ви и затова отстъпих без бой леглото си.

— А вие?

— Не се притеснявайте. Нищо не се е случило. Заспахте веднага. Аз пийнах едно двойно уиски и също си легнах.

Дженифър се взираше в Рей. Направо, поглъщаше хубавото му тяло, мъжествения профил, буйната коса, приветливите му кафяви очи, които в някои моменти сигурно излъчваха страст и нежност.

Ако наистина бе така, както твърдеше, значи се бе държал много мило. Още една причина да го намира привлекателен.

— Е, не правете такава физиономия, като че са ви изяли десерта. Нищо лошо не е станало. Досега нощта премина добре и за двама ни. Хайде да оползотворим и останалата ѝ част.

Дженифър простена. Измъчваше се от неудобство. Трябва веднага да се кача в стаята си. Освен това умирам от главоболие и жажда. Имате ли случайно аспирин?

Рей стана и изчезна в банята. Върна се с чаша вода, в която шумяха две таблетки. Подаде ѝ я.

— Като истински скитник съм подготвен за всичко. Изпийте това.

— Спасихте ми живота!

— Следващия път в бара си поръчайте и повече портокалов сок — засмя се той. — Тогава няма да изпитвате желание да влизате в чужди спални.

— Как можах да направя такова нещо?! Моля за извинение.

— Не е нужно. Не бяхте в състояние да съобразявате добре. Но все пак, ако това ще ви зарадва, извинена сте.

Дженифър усети, че постепенно стомахът ѝ се успокоява и натискът в главата ѝ спада. Отново можеше да мисли трезво.

— Нещата ми — огледа се тя.

— Всичко е пред леглото.

— Господи! Колко съм била пияна! Много мило от ваша страна, че сте се държал така почтено. Бихте могъл да се възползвате от ситуацията.

— И какво трябваше да сторя? Да легна до вас?

— Като начало...

Рей поклати глава.

— Не съм от тези хора. Щях да се чувствам нищожество.

— Какво работите? Да не сте психиатър?

— Не. Работата ми е много по-земна. Професор съм в колеж. Във Филадельфия.

— Професор? Представях си ги по друг начин.

— Как именно?

— Може би по-стари и не така привлекателни. Не знам точно.

— Благодаря за комплимента.

Дженифър остави празната чаша на масата в ъгъла. С едната си ръка здраво стискаше чаршафа.

— Време е да изчезвам. Достатъчно дълго се възползвах от гостоприемството ви, господин Дентън.

— Казвам се Рей.

Той я погледна. Дженифър стана неспокойна. Този мъж наистина ѝ харесваше. Желанието ѝ да си ходи се изпари. Винаги бе мечтала за такова вълнуващо приключение.

— Наистина ли ще вървите? Бихме могли да побъбрим мъничко. А когато се изморим ще поспим няколко часа.

Рей не усети, как се изплъзнаха тези думи от устата му. Помисли, че това си беше чиста лудост. „На какво се надявам?“

— Окей. Да изпием по чаша портокалов сок.

Той донесе две пълни чаши от барчето в хола.

Дженифър нямаше сили да си тръгне. Искаше ѝ се Рей да я прегърне и целуне. „Сигурно съм полудяла. Не е възможно вече да съм влюбена!“

Рей се бореше отчаяно със своята почтеност и спомена за Аманда. „Сигурно съм хлътнал по това великолепно създание още преди часове, когато я видях в леглото си само по миниатюрни дантелени бикини.“

— Добре — каза Дженифър. — Сигурен ли сте, че желаете отново да спите в тези кресла?

— Да.

— Вие сте истински джентълмен.

Рей ѝ посочи леглото и тя се пъкна под завивката. Видя, че той я наблюдава и тръпка премина през тялото ѝ. Кожата ѝ гореше от желание. Бързо затвори очи.

Рей се опита също да заспи в крайно неудобното си ложе. Но не беше така лесно. „Защо не я оставих да си отиде?“ Това въобще не беше в стила му. Беше възбуден. Нямаше да може да мигне дори за минута. Копнееше да докосне Дженифър.

Ако не съществуваше Аманда... За годежа ѝ бе подарил пръстен с огромен брилянт. Тя беше възхитена. Самият той не носеше никакъв пръстен. Имаше време до сватбата. Фактът, че по нищо не личеше да е сгоден, не го правеше по-доволен. „Но защо да мисля сега за това? Не се е случило нищо, за което да се обвинявам.“ В леглото му лежеше красиво момиче, но той беше далеч от него.

Въпреки че тайно го желаше.

Неусетно той заспа. Когато се събуди, слънчевите лъчи проблясваха между завесите. Рей стана и отиде в банята. Надяваше се, че студеният душ ще охлади чувствата му. Дженифър още спеше, когато се върна, облечен в къс тъмносин халат. Завивката се беше смъкнала надолу и видя хубавите ѝ обли гърди, нежната извивка на корема ѝ, тъмното хълмче под прозрачните бикини. Овладя се с огромно усилие. Дженифър въздъхна, отвори очи ѝ протегна ръце към него.

— О, Рей, сънувах прекрасни сънища. Толкова е хубаво, че сте още тук.

Нейната усмивка, погледът ѝ бяха толкова привлекателни, че Рей не можа да устои. Наведе се над нея и я целуна нежно и страстно по устата. Възбудата му нарастваше.

— Добро утро, малка Дженифър.

Тя седна, обви с ръце раменете му и го привлече към себе си. В зелените ѝ очи се четеше желание.

— Искаш ли ме, Рей?

— О, Дженифър, влюбих се в теб от първия миг, когато те видях.

— Аз също, Рей. Ела при мен. Искам да те усетя. Нещо се случи с нас, нали?

Вътрешно Рей все още се бореше, искаше да мисли за Аманда. Но усмивката на Дженифър, страстта в очите ѝ бяха по-силни от всичко. Той погледна голите ѝ гърди, малките им розови зърна и загуби самообладание. Хавлията се свлече на пода и когато легна до нея под завивката, усети горещото ѝ тяло. Търсецо и страстно езикът му проникна в устата ѝ. Дженифър жадно му отвърна. Тя усещаше възбудата му. Това желание беше по-силно от всичко, което бе изпитвала до сега.

— Дженифър, Дженифър! — простена Рей и ръцете му докоснаха раменете ѝ, нежната гладка кожа на гърдите ѝ, меката вдлъбнатина на пъпа ѝ.

С бърз, почти див замах той изхлузи бикините ѝ. А когато ръката му, търсеца и галеца, се загуби между бедрата ѝ, тя изстена.

— Искам те целия, Рей! — прошепна му пламенно. — Толкова си ми нужен!

— Ти ме омагьосваш, Дженифър. Направо ме влудяваш. Сигурна ли си, че го искаш?

— Не го ли усещаш, Рей? Не усещаш ли, колко те желая?

Кожата ѝ беше гладка и гореща. Рей чувстваше вибрациите на тялото ѝ, а когато тя разтвори бедрата си, възбудата му толкова нарасна, че не можеше повече да се контролира. Нахлу в нея мощно и безумно. Секунди ги делиха от върха, когато от устата на Дженифър се изтръгна вик на върховна наслада, който се сля с вопъла на Рей.

Устните им се впиха, езиците им се докосваха с нежност, която прерасна в нова страст. Не можеха да се насладят един на друг...

Дълго след това ласкавите длани на Рей докосваха тялото на Дженифър. Той вече обичаше това стегнато младо тяло.

Желанието им отново се събуди. Неистова възбуда обхвана Рей. Дженифър се притисна в него. А когато той с нежен тласък проникна в утробата ѝ, прималя от удоволствие. Никога преди не бе изпитвала това завладяващо чувство така силно и страстно като сега. Достигайки бурен оргазъм, те се вкопчиха до болка и Дженифър си помисли, че е станала част от Рей.

Изтощени и щастливи лежаха часове един до друг, говорейки си нежни любовни слова.

— Искам да остана завинаги с теб в тази стая. Да бъдеш винаги в прегръдките ми.

— Обичам те, Рей!

— И аз те обичам! О, колко много те обичам, Дженифър. Нима е възможно всичко това?

— Какво става с нас, Рей?

— Моя прекрасна Дженифър...

Главата ѝ лежеше на гърдите му. Наслаждаваше се на кожата му, на мириса на тялото му. Искаше да остане завинаги с него.

Внезапно Дженифър осъзна, че е вече късно утро, и че Харолд Спенсър я очакваше. Беше забравила, че не е в отпуск. Можеше ли да предположи, че тук ще срещне голямата си любов.

— Трябва да тръгвам — каза тя и се откъсна от Рей: — Време е вече. Да отложим останалото за след вечеря. Колкото и да те искам, не мога да оставя шефа си да ме чака.

— Цял ден ще мисля за теб, Дженифър.

— Нито за секунда няма да те забравя, Рей. Какво направи ти с мен!

Той я притисна към себе си и още веднъж я целуна страстно и нежно. После Дженифър скочи от леглото и изтича в банята.

IV

Лоела Морети огледа фойето на хотела. В ръцете си държеше каишките на двата пекинеза, които джавкаха диво, и беше сигурна, че вече е приковала вниманието на околните върху себе си. Но и без това нейното присъствие не би останало незабелязано. Стройното ѝ тяло сега бе изцяло във виолетово — от панталона и елегантното сако до бикините и маникюра. Тя смъкна слънчевите си очила и отправи високомерен поглед към рецепцията. В следващия миг до нея вече стоеше главният управител. Старата дама беше чест гост тук, още откогато последният ѝ съпруг — прочут италиански тенор — беше жив.

— Мадам, очарован съм да ви приветствам в нашия хотел!

Той целуна ръката ѝ. Дълбокият властен глас на Лоела го накара да потръпне:

— Кучетата! Те трябва да...

Управителят извика пиколото, който бързо ги отведе навън.

— Очаквахме ви едва вдругиден, но разбира се, апартаментът ви е на разположение.

— Надявам се, скъпи ми Уорнър. Малко съм изтощена от дългия полет. Племенникът ми пристигна ли вече?

— Господин професорът е в апартамент 212. Желаете ли да му съобщя за вашето пристигане?

— Не, ще го изненадам. Погрижете се кучетата да са после в апартамента ми и изпратете багажа, който, за ваше сведение, се състои от дващест и три куфара и четири кутии за шапки.

— Желаете ли пиене в салона?

— За коктейли е още рано. Първо искам да видя племенника си.

С тези думи Лоела се отправи към асансьора, от който излизаха няколко гости на хотела. След нея в залата остана само дъхът на тежкия ѝ сладникав парфюм.

Майк Уорнър наблюдаваше пиколата, които се суетяха с дващест и трите куфара, и се питаше дали не трябва да предупреди професор

Дентън за изненадващото посещение на леля му. Но беше твърде късно.

Междувременно Лоела бе вече пред № 212 и чукаше енергично. Радваше се, че ще види Рей. Харесваше този интелигентен млад мъж, който следваше пътя си целеустремено, без да може да го спре някой. Тя самата бе като носен от вятъра лист, поддаваше се на всяко желание и настроение. Точно затова харесваше хората, които бяха нейна пълна противоположност.

Дженифър сушеше косата си в банята, когато силно чукане по вратата стресна Рей. Той грабна халата си и го навлече. „Кой си позволява да блъска така в този изискан хотел?“ Ядоса се и си обеща да постави персонала на място. Когато отвори, лицето му се вкамени.

— Мое мило момче, това съм аз! Изненадан ли си? Въобще не си ме очаквал. Дай да те прегърна! — с тези думи Лоела се хвърли върху слияния Рей и залепи виолетовите си устни на бузата му.

Рей имаше чувството, че сънува. Събра сили и се опита да се усмихне.

— Лельо Лоела, ти си вече тук! Изобщо не предполагам...

Изглежда го подигравателно изпод слънчевите си очила.

— Вижда се. Иначе не би бил в такъв вид. О, Боже, вече е осем и половина, а ти не си облечен. — Тя размаха пръст. — Не ми обяснявай! Знам как е: островите, въздухът, слънцето... Всичко това превръща и най-непоклатимите навици в сапунен мехур.

Оглеждайки се Лоела влезе вътре. Изведнъж се спря. От банята се носеше бръмчене на сешоар. Рей изтръпна. Срещата изглежда бе неизбежна. Чудеше се, как ще обясни всичко на леля си.

— Разбирам — усмихна се тя. — Имаш посещение, а аз... Не искам обаче да пропусна възможността да се запозная с твоята Аманда.

Стомахът на Рей се сви на кълбо. Той завърза нервно колана на халата си.

— Защо да не закусим заедно, лельо? Хайде да ме изчакаш долу в ресторанта?

— О, не. Искам да видя твоята Аманда без грим. Толкова си ми разказвал за нея, че не бих могла да отложам това и за минута. Господи, отнася се за семейството ни, Рей. Държиш се така, като че ли си вършил нещо забранено. Ти не си от тези, които прекарват всяка нощ с

различни жени. Оценявам твоята почтеност. И ако Аманда тук с теб... О, Боже, та вие сте сгодени. Сватбата чука на вратата. — Лоела се усмихна с разбиране. — Няма нужда нищо да казваш. Знам какво е страст. Тя може да свърши човека. Когато бях на твоите години... — погледът ѝ се плъзна меланхолично по тавана.

— Тогава имаше един красив млад мъж. Испанец, мисля. Или пък французин? Във всеки случай имаше прекрасни силни ръце. И тяло... И едни тесни бедра... Бях загубила ума си. Връзката ни беше буйна и страстна. За съжаление, имаше съпруга, иначе веднага щях да се омъжа за него.

Рей бе отказал цигарите, но сега би дал всичко, за да запали. „След такава нощ, каква сутрин!“ Всичко беше предвидил, само не леля Лоела. Съдбата явно го поставяше на изпитание. Първо срещата с Дженифър, сега внезапно и старата дама. По никакъв начин не би могъл да ѝ каже истината. Никога вече за нищо не би му повярвала.

— Откога Аманда е тук? Не трябваше ли да пристигне за уикенда? О, разбирам. Непреодолим копнеж по теб, така ли?

Той кимна. В гърлото му бе заседнала топка. Чувстваше се ужасно. „Как ли ще реагира Дженифър?“

— Защо стоиш така, Рей? Като че ли е дошъл краят на света. Надявам се, че се радваш да ме видиш?

— Моля те, лельо Лоела! Заповядай, седни. Желаш ли нещо?

— Салоните в този хотел са абсолютно еднакви.

Лоела хвърли изпитателен поглед на стаята и потъна в едно кресло. Отвори чантата си и извади цигарето си.

Рей ѝ предложи огън.

— От Париж ли пристигаш?

— Не, няколко дни бях в Лондон. Оттам взех самолета. Беше един ужасно дълъг полет. Нуждая се от нещо освежително. Но ти не си прави труда, момчето ми, ще пийна по-късно. Кажи ми наистина ли си щастлив с Аманда? Защо ли питам, то си личи. С тези кръгове под очите... Обзалагам се, че сте прекарвали прекрасна нощ.

— Лельо!

— Извинявай, Рей. Такива въпроси не се поставят на един професор, естествено. Знаеш ли, аз наистина се гордея с теб! Ти си единственият почтен мъж, когото съм срещала в живота си. Аманда трябва да е щастлива, че те има.

Шумът в банята утихна. Вратата се отвори и Дженифър се показа обвита в светлозелена кърпа, която ѝ придаваше съблазнителен и атрактивен вид. Леля Лоела забрави за горящата си цигара. Гледаше я втренчено като омагьосана. После за секунда скочи от креслото и се хвърли върху нея.

— Моя мила Аманда, как се радвам най-после да се запозная с теб! Рей ми е говорил толкова за вас двамата.

Дженифър потъна в сладко ухаещата виолетова коприна, след което лелята отново я погледна:

— Ти си още по-хубава от това, което съм чувала от Рей, и някак си по-различна. Мисля, че съм имала съвсем погрешна представа за теб.

Дженифър погледна към Рей безпомощно и неразбиращо. Зад гърба на леля си той ѝ правеше знаци да мълчи. Но в главата ѝ всичко се обърка. „Коя е Аманда?“

— Появих се малко изненадващо, без предупреждение и моля да ме извините. Не можах да устоя на нетърпението да се запозная с теб. И когато чух, че си тук, просто останах, докато излезеш от банята. Не се притеснявай, че ви заварих заедно. Всичко е наред, та вие сте сгодени. И предполагам, че до края на годината ще се ожените, нали?

— Още не сме обсъждали този въпрос — отрони Дженифър, чиято уста бе пресъхнала, а в душата ѝ се надигаше гняв.

— Това идва от само себе си, когато си влюбен — каза леля Лоела. — Но сватбеното тържество ще трябва да бъде в изискан стил. За това изрично настоявам.

— Наистина лельо, сега едва ли е най-подходящото време да обсъждаме това — намеси се Рей. — Ние даже не сме облечени.

Лоела отново измери с поглед младото момиче.

— Та тя дори и в това облекло изглежда възхитително. От пръв поглед ми допадна.

Дженифър се усмихна с усилие.

— Все пак, виждаш Аманда колко е объркана.

Дженифър си пое дълбоко дъх. На устата ѝ бе да каже цялата истина, но Рей изглеждаше толкова отчаян, че тя замълча.

— Не се страхувай от мен, Аманда. Знам, че съм като ураган. Така ме наричаше един от моите съпрузи. Държа се като брадва в гората, както казваше той, моят германски съпруг. И е прав — Лоела

потупа Дженифър по бузата. — Въпреки това, съм благосклонна към вас и още сега ви оставям на спокойствие. Очаквам ви за закуска. Да кажем след половин час?

Лоела се обърна към Рей, а Дженифър поклати отрицателно глава зад гърба ѝ.

— Лельо, Аманда няма да закусва с нас. Ще се срещне с адвоката си.

— Правни спорове? — Лоела отново погледна Дженифър.

— По-късно ще говорим за това. Аманда бърза. Трябва да я извиниш.

— Добре. Тогава се оттеглям. Исках само да те изненадам, Рей. Но не можех да предположа... При всички случаи ще се видим отново, Аманда. Радвам се, че се запознахме.

— Аз също — тихо отговори Дженифър.

Когато вратата хлопна зад Лоела, Дженифър се обърна с питащ поглед към Рей. Той я притисна към себе си.

— Съжалявам, скъпа. Не предпологах, че леля ще се появи точно днес.

Тя го отблъсна.

— Коя е Аманда?

Рей потърка брадата си.

— Исках да ти кажа още снощи, когато се запознахме, но все не успях.

— Значи си сгоден?

— Годеежът може и да се развали. Повярвай ми, Дженифър, аз те обичам. Не искам да те загубя и за нищо на света не бих те предал. И двамата знаем, че си принадлежим. Ще изясня всичко с Аманда, колкото се може по-скоро. Ще разваля годеежа. Моето място е при теб.

— И аз трябва да вярвам на всичко това? — в гласа ѝ звучеше съмнение.

— Не чувстваш ли, колко си ми нужна? Можеш ли да забравиш тази нощ? Боже Господи, Дженифър! Та аз самият съм толкова объркан. Ти промени целия ми живот.

— Аз само усложних живота ти — промълви тя сломено.

— Не, ти го правиш по-хубав и лек. Толкова съм щастлив, когато съм с теб. Но моля те, остани още няколко дни в ролята на Аманда заради леля Лоела. Не може сега да ѝ кажеш истината. Вече е на

седемдесет и пет и твърдо вярва в моята почтеност. Много те харесва, това е сигурно. Нали не искаш да я разочароваме?

— Не желая ли прекалено много от мен? Да играя ролята на годеницата, за чието съществуване дори не ми каза?

— Какво да направя, Дженифър? — Рей нервно пхна ръце в джобовете на халата си. — Какво да сторя? По никакъв начин не мога да обясня изминалата нощ на леля Лоела.

— Трябва да побързам. Толкова неща се струпаха изведнъж, а и Харолд Спенсър вероятно вече ме чака!

— Ще се видим на вечеря, нали? Тогава си свободна, надявам се.

— Дано.

— Все пак не си задължена да работиш и вечер.

Дженифър го погледна замислено.

— Ако поне знаех, защо съм с теб, Рей.

Той сложи ръце на раменете ѝ. В очите му се четеше твърдост.

— Никога не забравяй, че те обичам, скъпа. Наистина те обичам и искам само теб. Ако не звучеше толкова банално, бих казал, че това чувство връхлетя върху мен като ураган ѝ ме покори изцяло. Твой съм, Дженифър. Не трябва да се страхуваш. Държа само на теб.

— О, Рей, ужасно съм объркана. Не знам вече какво да мисля.

— Не мисли за нищо. Спомни си, колко хубаво ни беше и колко — по-хубаво ще бъде. Аз и ти ще останем завинаги заедно. Така ни е писано горе, при звездите. Ние сме предопределени един за друг.

— Трябва да ми разкажеш повече за Аманда.

Рей помръкна.

— Добре.

— Съвсем закъснях.

Дженифър отиде в спалнята и се облече. Черната рокля от шифон съвсем не пасваше на дневната светлина. Крайно време беше да се прибере в стаята си и да оправи вида си. „Господи, каква нощ!“

На вратата се разделиха с нежна целувка. Докато се притискаше в Рей, в главата ѝ нахлу мрачната мисъл за бъдещи усложнения, но не каза нищо. Отвори бързо и изтича по стълбището. Молеше се да не я среща никой, защото вечерното ѝ облекло подсказваше недвусмислено, какво се беше случило.

V

Харолд беше ядосан от изчезването на Дженифър. След като чака търпеливо цял час, той позвъни от бара в апартамента ѝ. Естествено, никой не му отговори.

— Малката ти се изплъзна, а? — подигра го Патрик Рун. Той знаеше, че Харолд я сваля.

Това го вбеси още повече. Беше създал впечатление, че между него и Дженифър има нещо. Но фактът, че тя просто си замина, не допускаше никакво съмнение в обратното. Остана до три и половина в бара с Патрик. След шампанското пиха уиски. Когато напуснаха заведението, бяха напълно пияни.

Бесен, Харолд задумка по вратата на Дженифър, вдигайки невъобразим шум. Келнерът на етажачутиво, но твърдо го помоли за тишина. Принуден да се прибере в стаята си, той се стовари в леглото и веднага заспа.

Когато се събуди в девет, се чувстваше ужасно. Езикът му беше надебелял, имаше усещането, че главата му е куха и огромна като балон. Нямаше никакво желание да се надигне от леглото, но в единнайсет беше следващата му среща с Патрик, който имаше да диктува няколко писма. В края на краищата бе дошъл тук, за да работи.

Завлече се с усилие до банята, глътна два аспирина и застана под хладния душ. „Каква дяволска нощ! Това напиване бе толкова безсмислено.“

Докато се бръснеше, си мислеше за Дженифър и отново ѝ се ядоса. Снощи тя го бе измамила, без да ѝ мигне окото. Но и имаше право да си отиде. Не можеше да изисква от нея присъствие двайсет и четири часа в денонощие. Тя беше просто една секретарка.

Но пък колко вълнуваща жена бе Дженифър! Само като си представеше нежната извивка на бедрата ѝ... Би дал живота си, за да се люби с нея. Но дори и на Бахамските острови нямаше да се осъществят възжеланията му, в това беше сигурен. Просто не беше неин тип. Нито за миг не допускаше, че е малко старичък за

Дженифър. Той беше на четирийсет и четири, тъкмо в най-добрата възраст. Тя бе с двайсет години по-млада. Но какво от това?

Около десет часа Харолд напусна апартамента си. Малкото отделни стаи, които хотелът, предлагаше, се намираха на долните етажи. Той нито за миг не се бе поколебал да резервира двата апартамента, които всъщност плащаше Патрик. Дженифър трябваше да бъде подслонена както трябва. Надяваше се да ѝ направи впечатление по този начин. Но и това пропадна.

Стигна по коридора до вратата ѝ и почука — този път леко и не така припряно, както миналата нощ. Не искаше да се среща отново с келнера. Не чака дълго. Дженифър отвори веднага. Беше облечена в светлосин ленен костюм, под който се виждаше бяла блуза. Изглеждаше така елегантна и свежа, че на Харолд буквално му се напълниха устата със слюнка.

— Добре ли спа, Дженифър?

— Отлично — излъга тя. — Чувствам се прекрасно, господин Спенсър.

Харолд се почеса по врата.

— Хубаво, че поне единият от нас е във форма. Спешно се нуждаем от едно силно кафе и десет литра портокалов сок.

— Значи снощи си пийнахте доста? — невинно се усмихна Дженифър.

— Може да се каже, че се наливахме почти до сутринта. Проклето пиянство! За какво въобще трябва да пие човек?

Тя сви рамене и затвори вратата след себе си.

— Може би, за да си убива времето.

Спенсър се ухили.

— Бих могъл да предложа по-добър начин за това.

— Не знам за какво говорите, господин Спенсър.

— Защо, за Бога, не се обърнете към мен с Харолд?

— Смятам, че е неподходящо. Вие сте шефът.

— Не можете ли за миг да го забравите?

— Не — Дженифър натисна копчето на асансьора. — Каква е програмата за днес?

— Закуска. В единайсет е срещата ни с Патрик Рун в бюрото. Ще имаме доста работа. Предполагам, че ще ни покани на обяд.

Асансьорът пристигна. Те се качиха и потеглиха надолу.

— Искам тази вечер да бъде свободна.

Харолд я погледна с любопитство.

— Имате нещо предвид?

— Може би.

Той се ядоса. „За какво ѝ е тази свободна вечер? Сигурно се е запознала с някого. Момиче като нея привлича погледите. Мъжете все се обръщат подире ѝ. Всъщност съвсем естествено е тя да го желае. И защо така упорито ме отбягва? По дяволите, никак не ми върви с това момиче!“

— Значи, разбрахме се — изтръгна го от мислите му Дженифър, когато асансьорът спря. — Довечера няма да имам честта да правя компания на вас и г-н Рун.

— Не мога да искам това — измърмори Харолд и се отправи към ресторанта.

Сервитьорът ги поведе към една свободна маса. Харолд забеляза как той изпиваше с поглед Дженифър.

В луксозния хотел „Клейтън“ закуската се сервираше от келнер. Желанията се изпълняваха веднага. Дженифър се наслаждаваше на атмосферата, докато само представата, за каквато и да е храна бунтуваше стомаха на Харолд. Той получи своето кафе и портокалов сок с чувството, че е напълно обезводнен.

„Колко красива изглежда Дженифър тази сутрин! Как светят очите ѝ!“ Харолд не можеше да си обясни тази промяна у нея. „Вероятно въздухът тук оказва своето благоприятно въздействие.“

Докато той пиеше кафето си и говореше за Патрик, Дженифър се усмихваше и си мислеше за Рей. „Каква луда, прекрасна нощ бе това! Изведнъж животът ми се преобърна. Влюбих се дълбоко и силно. Никога не съм вярвала в тези неща. А се случи точно с мен. Бях толкова щастлива с Рей, но все пак той е сгоден. Дали ще устои на обещанието си? Дали ще говори с Аманда? Дали ще ѝ остане верен?“

Мисълта, че ще го изгуби я накара да изтръпне. Искаше да го запази сега и завинаги.

— Господи, Дженифър. Та вие въобще не ме слушате — Харолд сбърчи чело. — За какво мислите?

Тя се усмихна лъчезарно.

— Тази обстановка... морето... слънцето...

— Празни приказки! Искам да знам за какво наистина мислехте!

— Това си остава моята голяма тайна.

— Понякога направо ме побърквате, Дженифър. Защо, по дяволите, не прекарате вечерта с мен! Толкова добре ще се позабавляваме!

— Не бих могла с шефа си...

— Не можете ли поне за миг да забравите тази подробност? Надявах се, че съм ви симпатичен поне малко?

— Много сте ми симпатичен, господин Спенсър. Като шеф.

— Добре. Да оставим това. Няма смисъл да говорим повече.

В този миг на входа се появи Лоела Морети заедно с племенника си. Стройната стара дама бе изцяло в лилаво. Рей я заведе до тяхната маса. Дженифър се усмихна. Лелята беше наистина особен екземпляр. Никога не оставаше незабележима.

— Мисля все пак да изям една филийка — каза Харолд, оставяйки празната чаша от портокалов сок пред себе си. — Не бих могъл да дочакам обяда с празен стомах. А и не се знае дали Патрик въобще ще се сети да ни покани — той повика келнера.

Лоела забеляза Дженифър и размаха ръце така, че златните ѝ гривни се раздрънкаха.

— Здравей, Аманда! — извика тя от другия край на залата.

Дженифър усети, че се изчервява, но отвърна с усмивка на поздрава. Харолд преглътна кафето си, след което я погледна изпитателно.

— Откога се казвате Аманда?

Тя сви рамене.

— Може би се е припознала.

За Спенсър обаче това едва ли бе убедителен отговор.

Рей бе оставил съобщение на рецепцията за Дженифър. Късно следобед тя се прибра, оставяйки Харолд и Патрик Рун в голф клуба. В бележката пишеше: „Моля те, обади ми се веднага, щом се върнеш! Спешно е. Обичам те.“

Дженифър се качи в асансьора. След напрегнатия ден бележникът ѝ бе пълен със стенограми.

Харолд бе предложил да направят звукозапис на текстовете, но Патрик решително се възпротиви. Мразеше микрофоните и всички

уреди, които можеха да запечатат гласа му.

За щастие Дженифър бе перфектна в стенографирането. Следващия ден трябваше да напечата всичко, но не искаше да мисли за това сега. Рей я очакваше.

Щом се прибра, побърза да се свърже с него. Той вдигна слушалката.

— Трябва да говоря с теб. Можеш ли да дойдеш веднага?

— Искам първо да си взема душ и да се преоблека. Работих цял ден.

— Това можеш да свършиш и тук. Чакам те.

— След минута съм при теб.

Рей стоеше до вратата. Още не влязла, той я грабна и целуна страстно.

— Всеки път ме очароваш. Толкова си красива. Обичам те, Джени.

— И други са ми го казвали — отговори тя с усмивка.

Той я отведе до креслото и седна отстрани.

— Какво се е случило, Рей?

— Леля Лоела ме тревожи. Радвам се, че не издаде нашата тайна, но какво ще правим нататък? Тя много те харесва.

— Трябва да ѝ кажеш истината. Лоела е разумна жена с голям жизнен опит. Ще те разбере.

Рей поклати глава.

— Не е толкова просто, мила моя. Ако ѝ разкажа всичко, което се случи вчера между нас, цялата ѝ представа за мен ще се срине. Тя е убедена в моята почтеност и солидност и точно затова ме обича. Не мога да ѝ призная, че съм един обикновен мъж с всичките му присъщи слабости и страсти.

— Казваш го така, като че ли си направил нещо ужасно, нещо недопустимо и непочтено.

— Нямах това предвид. Ти за мен не си просто едно приключение. Нашата история е толкова невероятна. За една нощ се промени целият ми живот. Желая те, Дженифър.

— Тогава значи си струва да отстояваш решението си.

Рей скочи и започна нервно да крачи из стаята.

— Трябва да ти разкажа повече за леля. Ще ѝ обясним всичко по-късно, но сега не.

— Заради Аманда?

— Доникъде. Може би и за нея ще е необходимо да ти кажа някои неща.

— Това означава ли, че си решил вече? Искаш ли да останеш с Аманда?

— Не. От днес знам, че тя не е жената за мен. Всъщност отдавна го чувствах, но отбягвах тази мисъл. Нуждая се от теб, Дженифър. Ти си това, което искам. Надявам се и с теб да е така.

— О, да, Рей. Разкажи ми за леля си и за Аманда. Но, за Бога, спри да обикаляш така. Нервираш ме.

Рей седна отново, но възбудата не бе го напуснала. Докато разказваше, той бурно жестикулираше. Историята на леля Лоела забавляваше Дженифър. Досега никога не бе срещала такава жена. Постепенно започна да го разбира. Когато обаче Рей ѝ заговори за Аманда, тя не се усмихна нито веднъж. Аманда беше момиче от висшите кръгове, образована и възпитавана за съвсем друг живот. Дженифър изпита мъничко завист към идеалната, перфектната Аманда Харис. Бързо обаче се овладя и не допусна ревността да вземе връх в нея. Тя осъзна, че Рей никога не бе обичал Аманда. Той се бе привързал към нея, защото бяха от едно и също съсловие, говореха по един и същи начин. Но това нямаше нищо общо с бурната любовна страст. Тук Рей принадлежеше на Дженифър, но дали това ще е достатъчно? Дали един ден няма да закопнее по безукорната Аманда Харис? Във всеки случай Дженифър разбра, защо трябваше да продължи да играе ролята на Аманда, поне до рождения ден на леля Лоела.

— Въпреки безцеремонността си, леля е много чувствителен човек — заключи Рей. — Не искам в никакъв случай да я нараня, особено преди рождения ѝ ден. По-късно, когато се видим във Филадельфия, ще е по-лесно. Ще са минали седмици, докато тя се прибере. Обича да пътува и не се задържа много на едно място, а и къщи я чака само самотата. Нуждае се от постоянна смяна на обстановката.

Дженифър сложи ръката си върху неговата.

— Можеш да разчиташ на мен. Не искам да разочаровам старата дама. Но какво ще стане по-късно? Аз ще се върна в Ню Йорк, ти във Филадельфия. Знаеш ли на какво разстояние ще бъдем?

— Нали са само няколкостотин мили. Ще сме заедно винаги, когато поискаме. Ако знаеш как те желая, Дженифър!

— Още сега? — попита тя нежно.

— Още сега, бонбончето ми.

Дженифър го придърпа към себе си и го целуна по устата.

— Аз ти принадлежа, Рей. Само да бях сигурна, че и ти ми принадлежиш.

— Още днес ще се обадя на Аманда и ще ѝ кажа, че всичко между нас е свършено и не е нужно да идва до тук — гласът му звучеше твърдо и уверено.

— Тя наистина ли щеше да дойде?

— Да, разбира се. Знаеш, че леля настояваше да се запознае с нея. Бяхме решили да празнуваме само тримата.

Дженифър отвори чантата си и извади пакет цигари.

— Гризе ме съвестта, че застанах между вас.

— А мислиш ли, че аз се чувствам по-добре, когато мисля за Аманда. Не искам да я нараня, а не знам по какъв начин да ѝ обясня всичко по телефона.

— Тези неща не се решават така.

— Знам, но това е единствената възможност да предотвратя пристигането ѝ. Тя е реалистична и практична жена. Ще ме разбере.

Дженифър се усмихна иронично.

— Има неща, които жената никога няма да разбере — дори и да е реалистка.

— Аманда не е ревнива, не се притеснявай. Тя е твърде хладнокръвна и владее чувствата си. Изглежда фантастично и като прибавим семейството ѝ и всичко, което следва нататък, едва ли ще ѝ бъде трудно да си намери мъж. Въпреки това няма да се примири лесно.

— Някоя жена не би се примирила с една такава раздяла. Господи, вече започвам да ѝ съчувствам.

— Дай ми цигарите — нервно каза Рей.

— Ти пушиш?

— Отказах ги. Но сега спешно се нуждая от една.

Дженифър му подаде пакета.

— Как реагира твоя адвокат? Забеляза ли нещо? — попита я той.

— Казах му, че тази вечер няма да бъда на негово разположение.

— И шефът ти го прие спокойно?

— Да. Аз не съм негова собственост, а секретарка, която има право на свободно време.

— Знаеш, че леля ни очаква за вечеря. Тя държи и много ще се радва, ако присъстваш.

— Колко време ще трае вечерята?

— Не цялата вечер, скъпа. Ще се погрижа за това. По-късно ще направим една дълга разходка по плажа.

Време е да докоснеш морето, да усетиш дъха му. После желая да останеш в прегръдките ми, защото съм луд по теб.

Дженифър нервно кръстоса краката си, дълги и стройни, които толкова му харесваха.

— Не говори така. Съвсем ме объркваш.

Рей хвърли цигарата в пепелника и я притегли към себе си. Усецаше топлината на кожата ѝ под тънката блуза. Погали гърдите ѝ, а езикът му заигра нежно в устата ѝ. Тя усети, че трепери от възбуда. Не можеше да му устои. Ако той пожелаеше, щеше веднага да се люби с него. Но това така и не се получи, защото в тази секунда на вратата се похлопа и се чу гласът на леля Лоела:

— Рей, скъпи, тук ли си? Отвори. Искам да ти покажа нещо.

Дженифър бързо започна да оправя блузата и сакото си. Рей я целуна с усмивка по върха на нослето и отиде да отвори. Първо в стаята се втурнаха двете кучета. Дженифър никога не бе харесвала пекинезите, но тези бързо се отправиха към нея и се заумилкваха в краката ѝ. Тя се засмя и ги погали.

— Винаги, когато идвам при теб, не си сам — заключи Лоела, но в гласа ѝ нямаше упрек. — Жулиета и Отело, тук! Веднага!

— Какви имена — възкликна Дженифър. — Отело и Жулиета! Защо не Ромео и Жулиета или Отело и Дездемона?

— Вечно ме питат за това, детето ми. Искях да е по-оригинално. И смятам, че Отело и Жулиета си пасват.

— Поне е нетрадиционно.

— Щеше нещо да ми покажеш, лельо! — обади се Рей.

Едва сега Дженифър забеляза малката кутийка в ръката на Лоела.

— Е, трябваше да е изненада за Аманда, но понеже си тук, мога да ти дам този малък подарък още сега. Днес следобед специално го купих за теб. Надявам се да ти хареса.

Тя отвори кутийката и извади платинена гривна, обсипана със ситни брилянти и посегна към китката на Дженифър.

Дженифър се вкамени от ужас. Погледна към Рей, но той сви рамене.

— Но аз не мога...

— Не искаш да ме обидиш като ми откажеш тази моя малка прищявка, нали? Държа да я носиш за спомен от мен.

Дженифър преглътна:

— Но тя е прекалено скъпа за мен.

— Нищо не е достатъчно скъпо за теб, Аманда. Името ти е гравирано от вътрешната страна. И, за Бога, не прави на въпрос някаква си три хиляди долара. Виждаш, че не е чак толкова скъпа, колкото си мислиш. Харесва ли ти? — Лоела се усмихна сърдечно.

— Просто е фантастична! — възкликна Дженифър.

— Невероятна е, лельо. Аманда наистина се радва — намеси се Рей.

— Не знам какво да кажа — Дженифър изглеждаше съвсем обърквана.

— Не е нужно, мила. Важното е, че ти харесва и приключваме темата. Смятам, че е време за вечеря. Ще се видим в ресторанта. Кухнята тук е отлична.

— Аз нямам нищо против — отвърна Рей. — А ти, Аманда?

— Да, разбира се. Благодаря ви, лельо Лоела, за този прекрасен подарък.

— Целуни ме, детето ми.

Дженифър целуна бузата ѝ, която ухаеше на пудра.

— Ще се видим скоро.

Старата дама се обърна и, последвана от кучетата си, се отправи към вратата. Дженифър се тръшна отново в креслото. Погледна гривната, после Рей.

— Слушай, не мога да я задържа.

— Разбира се, че ще я задържиш. Прекрасен спомен от леля Лоела, Когато се срещнете някой ден, тя ще бъде отчаяна, ако не я носиш.

— А как ще обясня на Харолд Спенсър? Никога не съм носила скъпи бижута.

— Толкова добре ли те познава, за да е сигурен в това?

Дженифър въздъхна.

— Ще кажа, че ми е наследствена.

— Не си длъжна да я носиш, когато си с него. Това наистина не е проблем, Дженифър.

Тя отново въздъхна:

— Леля ти е невероятна жена. Съжалявам, че трябва да я мамя така.

— Нали е само временно — успокой я Рей. — Някой ден ще се смее до сълзи на тази история. Тя има страхотно чувство за хумор. Животът ѝ изобилства от вълнуващи случки. Но сега обстоятелствата налагат да продължим играта. Щастлив съм, че проявяваш разбиране.

Дженифър постави ръката му на бузата си.

— Бих направила всичко за теб, Рей.

VI

Аманда седеше зад махагоновото си бюро и се чувстваше разбита. Току-що се бе върнала от клуба по езда, когато ѝ се обади Рей. С нетърпение го бе очаквала. Но това, което чу, я накара да онемее. Той се бе опитал да проведе разговора дипломатично, но тя веднага прозря всичко. Някоя друга се бе появила и му бе завъртяла главата. Така поне си представяше Аманда цялата картина. Рей бе пожелал да поговорят спокойно, когато се завърне и обеща да ѝ обясни всичко. Сега обаче според него било по-добре тактически тя да не идва за рождения ден на леля му. А Аманда точно това мислеше да стори.

Не можеше да се съгласи да приключат по този начин връзката си. Просто не беше възможно. „Как си позволява да ме разкара така, и то по телефона!“ Искеше да види жената, която внезапно се бе появила в живота на Рей и го бе омотала в мрежите си. Трябваше да разбере какво точно се бе случило. Не можеше с лека ръка да се пренебрегне годежът им. Никога досега Аманда не бе била толкова изненадана и същевременно ужасена. Животът ѝ до този момент вървеше гладко по начертаната посока. Всичко, което се плануваше, се осъществяваше. А сега?

Сега си седеше тук — млада, красива и отчаяна. Все още носеше черния брич и бялата блуза за езда. Дългата до раменете ѝ гладка светлоруса коса бе вързана на тила с червена копринена кърпа. Не обичаше косата ѝ да се вее, когато язди.

Тясното ѝ лице с изразителни тъмносини очи и красив класически нос изглеждаше безпомощно. Така се чувстваше и тя самата. Никога не бе попадала в такава ситуация, дори и през ум не ѝ бе минавало, че може да се случи. Рей бе влюбен в друга. Не го бе казал директно, но тя бе достатъчно интелигентна, за да схване и неказаното. Усети, че той се стремеше да не я разстройва. Въпреки това изглежда бе много важно за него да ѝ се обади веднага. „Какво, за Бога, се е случило с него?“ Не бе го виждала в такава светлина. Рей беше уравновесен, спокоен мъж, който се справяше отлично в живота

и се адаптираше към всяка ситуация. Не се разгорещаваше излишно нито в спорове, нито в разговори, а ѝ въобще. От него струеше спокойствие и сигурност. А сега реагираше стремглаво и необмислено като влюбен гимназист.

Аманда реши да не се предава без бой. „Няма да допусна просто да бъда отблъсната.“ Ако за Рей всичко беше едно приключеше, тя би могла да си затвори очите. Така се бе държала и майка ѝ със своя съпруг. Не си струваше заради някакъв флирт да се поставя под въпрос една стабилна връзка. „Да говориш за раздяла, когато сватбата е на прага? Как ще обясня всичко това на родителите си? Едва ли ще го проумяят.“

Вече бяха минали трийсет минути от неговото обаждане. Това бяха най-мрачните трийсет минути от живота ѝ. В разговора им Рей неумело се опитваше да заобиколи конкретните ѝ въпроси. Която и да беше тази жена, действаше му като отрова. „Къде остана солидният колежки професор, когото познавах?“

Винаги се бе гордяла с умението му да преценява хората, със сигурната му и точна дефиниция за тях. Обичаше неговото самообладание. Мъже, които излизаха от равновесие и при най-малкото сътресение, ѝ бяха крайно антипатични. Рей беше съвсем различен. „Господи! Вече си мисля за него в минало време, като че ли сме се разделили. Не, аз ще се боря.“ Досега не ѝ се бе налагало да го прави. Всичко ѝ падаше наготово, като от небето. Състоянието на баща ѝ я подсигуричаваше материално до края на живота ѝ. С пари се премахват всички неприятности.

Но сега? Сега щеше да опита с всичките си сили да се справи с този неочакван проблем. Въпреки нежеланието на Рей, тя щеше да отиде на рождения ден на леля Лоела. Все още бе негова годеница и имаше право на това. Не се съмняваше, че ще си го завоюва отново. Някакво си момиче му бе завъртяло главата, само защото бе по-добро от нея в леглото. Това бе просто едва авантюра под южното слънце. А всеки знае, колко нетрайни са такива връзки.

Никога не бе мислила, че Рей ще се поддаде на подобно изкушение. „Всеки друг, но не и той.“ Вярваше. Поне досега.

Но явно и той бе като всички останали мъже. Щеше ѝ се да огледа отблизо тази, която ѝ го бе отнела. „А може би, когато

пристигна в хотел «Клейтън», всичко ще е преминало. Тогава ще му подам ръка, ще му простя и ще го приема обратно.“

Имаше и още една причина да го посети — просто нямаше как да обясни на родителите си, че няма да лети до Бахамските острови в петък. По-добре бе да не им казва за решението на Рей. Смяташе го за прибързано. А може би новата му любовница го бе подтиквала към това. Сигурно бе объркан и разколебан. Тя, Аманда, беше тази, която трябваше да му помогне. Хубаво беше да знае, че може да разчита на нея. Като на добър приятел.

Аманда искаше да си изясни цялата ситуация. Тя обичаше Рей и нямаше да го отстъпи на другата без съпротива. Беше сигурна, че нещата ще се върнат скоро на местата си. Може би беше само въпрос на време.

Вътрешното ѝ напрежение се поразсея. „Още няколко дни и ще отпътувам. Ще се запозная с леля Лоела и ще отпразнуваме приятно рождения ѝ ден.“ Отдавна искаше да се запознае с тази интересна дама, въпреки че начинът ѝ на живот бе за нея неразбираем и неприемлив. „И при това толкова много бракове!“

Аманда смяташе, че човек се жени само веднъж в живота. Съпрузите не бива да се сменят като бельото. Това бе най-малкото неморално.

Въпреки това лелята ѝ бе любопитен обект. За този тип хора бе чела само в булевардните издания. Искаше ѝ се да се срещне и да застане очи в очи с такъв екземпляр.

Имаше достатъчно причини да замине, макар че Рей я бе помолил да не го прави.

— Господи, колко напрегнато беше — Дженифър слизаше с Рей по белите каменни стълби към плажа. — Леля ти ме разпита за всичко. Мислех, че няма да се справя.

— Държа се великолепно, бонбонче — засмя се той. — Просто беше супер. Обзалагам се, че леля Лоела не се е усъмнила нито за миг.

— Защото ти ме поддържаше през цялото време. Без теб щях да се проваля.

— Бих искал винаги да имаш нужда от мен.

Той я притегли импулсивно към себе си и жадно я целуна. Усети парфюма ѝ, който го влудяваше. Кожата на нежните ѝ рамене беше мека и гладка.

— Не сега! — отрони умолително Дженифър. — Хората... Хайде да отидем по-нататък. Нека да видим плажа и морето.

Затичаха се ръка за ръка, щастливи и влюбени. Вълните се разбиваха на брега, превръщайки се в лека бяла пяна, която проблясваше на лунната светлина с нежен розов оттенък. В далечината се забелязваха стръмните коралови рифове, стърчащи над водата. Красивите палмови листа се поклащаха на вятъра. На безоблачното небе светеше луната, пълна и ярка сред безброй звезди.

Дженифър събу високите си сандалети и хукна боса по пясъка. Рей я последва. Вятърът развяваше копринената ѝ бяла рокля, очертавайки нежните форми на тялото ѝ. Изглеждаше така възбуждаща и съблазнителна, че устата му пресъхна.

Отдалечаваха се все повече от хотела, където леля Лоела сигурно вече седеше в салона си и тъпчеше кучетата си с бонбони. Тя знаеше, че за тях това бе чиста отрова, но го правеше. Така, както често бе вършила в живота си неща, които невинаги са добри и смислени.

Но сега нито Рей, нито Дженифър мислеха за нея. Те се наслаждаваха на шума на морето, разхождайки се по празния плаж. А когато се прегърнаха и зацелуваха, огънят на страстта отново се разгоря в тях и завладя сетивата им. Никога Рей не бе се чувствал така свободно и леко и същевременно обладан от чувството, което го правеше неизказано щастлив. С Дженифър всичко бе възможно и постижимо.

Хвърляха камъни в морето, търсеха миди, играеха си като деца по безлюдния плаж. Сякаш бяха открили рая. Прегръдките ги възбуждаха. Докосвайки се, те се сближаваха и ставаха едно цяло. Дженифър гледаше тъмните очи на Рей, чувствената му уста, която ѝ се усмихваше. За нея вече не съществуваха други мъже.

Рей усещаше вятъра в косите ѝ, нежността на устните ѝ, дивата жар на целувките ѝ и не мислеше повече за Аманда и подреденото си съществуване, само в този миг — омагьосващ и фантастичен — и мечтаеше той никога да не свърши.

— Хайде да се любим тук, на пясъка — горещо шепнеше Дженифър в ухото му. — Няма никой.

Тя легна и го привлече към себе си. Но това беше малко множко за един достопочтен професор. Рей не можеше да преодолее себе си, въпреки че Дженифър бе толкова привлекателна, а вятърът повдигаше бялата ѝ рокля до височини, при които дъхът му секваше.

— Може някой да ни наблюдава, Джени.

Тя се засмя тихо и той бе на ръба да загуби самообладание. Но една последна частица от вродената му плахост и свян го възпря.

— Имаме толкова хубава спалня и голямо легло. Да отидем там.

Дженифър се изправи, разбрала, че той не се шегува. Нямахше да успее да го прельсти тук, в бялото ложе на влажния пясък. Сложи ръце на раменете му и го целуна.

— Добре, да вървим.

На рецепцията получиха ключовете и се затичаха нагоре по стълбите. Бързаха да останат сами, голи и възбудени.

Рей тъкмо отключваше, когато в края на коридора се появи леля Лоела, за да изведе кучетата си на вечерна разходка. Отело и Жулиета видяха двамата влюбени и започнаха да джавкат. Лоела едва ги удържаше. Дженифър се почувства неловко, но лелята се усмихна с разбиране.

— Наслаждавайте се на времето и на младостта си, деца. Не оставяйте нито една нощ неоползотворена. Аманда, ти изглеждаш възхитително. Тази рокля ми напомня времето, когато преди повече от петдесет години облечена в бяло срещнах близнаците Хестъй. Бяха двама прекрасни мъже, които човек трудно можеше да различи.

Рей се окашля с усмивка.

— Лельо, не искаш ли утре да ни разкажеш историята?

Лоела се разсмя и хвана по-здраво каишите на кучетата.

— Извинете, деца. Аз съм една стара жена, която като се заприказва и забравя да спре. Сигурна съм, че няма да скучаете без мен.

С тези думи тя изчезна по стълбите.

— Всъщност, леля ти е ужасно мила — каза Дженифър.

Рей не отвърна нищо. Вмъкна я в спалнята и силно я прегърна. Започна да я целува. Езиците им страстно се докосваха. Нетърпеливи, те се събличаха взаимно, галеха се жадно. Трескаво напрежение

изпълни Дженифър. Ръцете на Рей обгръщаха тялото и устните му целуваха гърдите ѝ. Когато езикът му заобхожда зърната им, сякаш лава зала гърба ѝ.

Ў двамата бяха възбудени до краен предел. Те не стигнаха до леглото. Паднаха на килима и Дженифър притегли Рей върху себе си. Горещите ѝ устни се отвориха, а бедрата ѝ от само себе си се отделиха едно от друго, за да го приемат. Когато Рей проникна във влажните ѝ, тръпнещи недра, тазът ѝ заигра лудо, срещу неговия. Твърдостта на пениса му я изпълни с неописуем възторг. Телата им се понесоха в извечния ритъм на любовта. Безпаметна, Дженифър изкрещя от наслада. В същия миг Рей удави стона си в устните ѝ...

— О, скъпа, цял ден копнях и чаках тези мигове — отровя Рей, целувайки все още треперещото ѝ тяло. — Ти си фантастична. Единствената, с която изживявам всичко така прекрасно.

Дженифър въздъхна леко и щастливо. Тя докосва с върха на пръстите си косъмчетата по гърдите му. Влажната ѝ тъмноруса коса падаше по дясното ѝ слепоочие. Но Рей виждаше само очите ѝ, зелени като морето. Те блестяха така, като че ли бяха посипани със звезден прах.

— Някога не съм изпитвала такива чувства — прошепна Дженифър. — Това е любов, нали?

— Да, бонбончето ми — отговори Рей и я прегърна.

— И ще бъде винаги така?

— Да, Дженифър. Аз също го искам.

Тя отпусна глава на гърдите му. Лежаха дълго, наслаждавайки се на топлината на телата си. Бяха минути, когато всичко на този свят им бе безразлично. Нищо нямаше значение, освен любовта им, освен непреодолимото им влечение един към друг.

След цяла вечност Дженифър стана и се запъти към банята. Рей я последва. Занесе ѝ тъмночервената си къса хавлия, в която тя с удоволствие се загърна. Изглеждаше така нежна и крехка в нея, че Рей с умиление я целуна.

В хола той наля шампанско и двамата се настаняха на широкото канапе. Дженифър му подаде запалена цигара. После се сгуши в него.

— Скоро ще пътувам обратно за Ню Йорк. Ще се видим ли пак?

— Винаги, когато пожелаеш, скъпа. Ще останеш ли за празника на леля Лоела?

— Не знам точно кога ще летим. Ще питам Харолд Спенсър.

— Трябва да останеш. Леля е влюбена в теб. Как ще ѝ обясня, че се налага да си тръгнеш по-рано? Не мога, Джени.

— Патрик Рун има със Спенсър още доста работа. Надявам се да останем до уикенда. А после, Рей? Не съм толкова богата, за да пътувам всяка седмица до Филадельфия.

— Много малко знам за теб, Дженифър. Разказа ми само, че живееш в един апартамент с приятелката си. А родителите ти? Те къде живеят?

— Баща ми е банков чиновник. Работи във филиал близо до „Медисън авеню“. Не мога да ти предложа зестра като Аманда Харис.

— Не става дума за това, мила — той я погали по рамото. — Искам те такава, каквато си. Материалното положение на родителите ти не ме вълнува.

— Те ще те харесат — ръката ѝ се плъзна под хавлията му. — А ти? Разкажи ми за твоето семейство.

— Баща ми е правителствен служител. Работи във Вашингтон. Майка ми почина преди десет години при автомобилна катастрофа и татко не се ожени повторно. И двамата са от Филадельфия. От малък съм съвсем самостоятелен. Това ми помогна в следването и при сегашната ми професия.

— После срещна Аманда.

— Скъпа, не искам да говорим за нея сега. Казах ти, че ѝ телефонирах. Разбира се, малко съм гузен, когато се сецам за нея. Предполагам, че ще се наложи да проведем още един, окончателен разговор. Но ще издържа. А Аманда ще го преживее.

— Каза ли ѝ за мен?

— Не директно.

— Но тя ще се сети. Жените имат нюх за това. Сигурно ме мрази. Рей се усмихна.

— Не вярвам, че Аманда е способна на силни чувства от този род. Вероятно само би се натъжила, но накрая ще си каже, че така ѝ е било писано.

— Виждаш нещата, твърде опростено. Аз не мисля, че ще реагира толкова хладно.

— Тя си е такава.

Дженифър го прегърна.

— Искам да имам цял куп деца от теб — прошепна нежно.

Реакцията на Рей я изненада. Той я отблъсна и се втрени в нея. Дженифър стоеше неразбираща и объркана.

— Не искам деца, Дженифър. Има поне сто причини за това. Надявам се, че вземаш противозачатъчни хапчета?

Тя бе твърде шокирана, за да намери сили да му отговори. Просто не го разбираше. Децата бяха нещо прекрасно. Когато човек планира бъдещето, си непременно включва и тях в сметката. Но те все още нищо не бяха планирали.

— Защо ме гледаш така, Дженифър? — Рей я погледна нежно. — Защо си така изплашена? Толкова ли са важни за теб децата? Ако е така, попаднала си на неподходящ мъж.

— Едно дете би било част от теб и от мен — каза Дженифър тихо.

— Така е. Но да дадеш живот е неразумна работа. Ще ти обясня точно защо смятам за безотговорно да се създават деца.

Тя запали нова цигара и изпразни чашата си. Беше объркана. Сутринта така си мечтаеше за свое дете, а сега изведнъж това негово твърдо не.

Рей я видя, че е отчаяна и тъжна. Откритото ѝ лице издаваше чувствата ѝ. Това го развълнува, но нищо не можеше да го разубеди.

— Някой ден на спокойствие ще поговорим за това, Дженифър. Ще трябва сама да прецениш. Ако искаш деца, значи си сбъркала адреса. Добре е да си наясно още отсега.

Устните ѝ трепнаха.

— Обичам те, Рей. Не искам да те губя. Ти си ми по-важен от едно дете.

— Слава Богу, мила! Надявам се, че и след време ще мислиш така. Защото откакто ти си тук започна моя истински живот.

Дженифър се усмихна.

— Хубаво е, че ми го казваш — гласът ѝ все още бе тъжен. — Веднага щом пристигна в Ню Йорк, ще си изпиша хапчета.

Рей не успя да преглътне шампанското и се закашля.

— Това значи ли, че досега не си гълтала?

— Да, но не се тревожи. Нищо не е станало. Не се забременява толкова бързо.

Той я погледна скептично.

— Да се надяваме!

— Не се дръж като ученик, който знае за секса само от книгите на баща си. Обещавам ти веднага да отида на лекар. А когато се видим следващия път, ще съм блокирана.

— Как го казваш само!

— А как да го кажа? Или не искаш да слушаш за това? Не се измъчвай и не мисли. Важното е, че се обичаме.

— Да, любима. Когато дойдеш във Филадельфия, ще живееш в къщата на родителите ми. Огромна е и се чувствам дяволски сам. Но ако си при мен ще е съвсем различно. Разбира се, билетите са моя грижа. Ти само трябва да дойдеш.

— Филадельфия... Винаги съм искала да отида там...

VII

Харолд Спенсър се печеше, излегнат на голямата слънчева тераса на хотела. Отново го измъчваше обичайният сутрешен махмурлук. Нощта с Патрик Рун не беше от най-леките. Как можеше този човек да издържа такива натоварвания? Сигурно стомахът му бе огромен като на кон и затова поглъщаше уискито като вода. Тази сутрин той имаше час при зъболекар и срещата им бе насрочена едва за следобед. Харолд успя да съобщи по телефона на Дженифър малко преди закуска.

Поглеждайки встрани, той я съзря. Идваше към него, облечена в яркочервени, много къси шорти и блуза в бяло и червено, свободно вързана отпред и откриваща корема ѝ. Изглеждаше привлекателно и много секси. Харолд преглътна.

— Здравейте, господин Спенсър! — Дженифър застана пред меко тапицирания му шезлонг. — Искях да ви пожелаая добро утро.

— Отдавна не сме се виждали, Дженифър. Добре ли прекарахте вечерта? Видях ви вчера в ресторанта с онази забележителна стара дама и някакъв младеж.

— Правилно. Това бяха професор Дентън от Филадельфия и леля му.

— Онази странна дама ви нарече Аманда, нали?

— Възможно е.

Харолд я изгледа изпитателно.

— Каква работа имате с тези двамата? Не знаех, че сте толкова контактна.

Дженифър сви рамене.

— Рей Дентън и аз станахме приятели.

— Откога?

— От векове. Това стига ли ви?

— Значи романтично приключение. Или пък малък флирт през отпуската. Да, но вие не сте в отпуск, а сте тук с мен, за да работите.

— Винаги съм на ваше разположение. Нали казахте, че съм свободна днес до обяд?

— В един ще се видим във фойето на хотела. Ще дойде и Патрик Рун. Следобедът ще бъде натоварен.

— Ще съм там — усмихнато обеща Дженифър.

— В събота сутринта летим обратно.

Харолд се отпусна отново на възглавницата. Дженифър го погледна стреснато.

— Още в събота? Не можем ли да останем до неделя?

— В събота вечер съм поканен на парти в Ню Йорк. Събирането е важно. Ще присъстват известни хора. Ще трябва да се поява.

— И това го разбрахте едва днес?

— За тази цел си има телефони.

— Не мога в събота. Канена съм тук на официална вечеря.

— Летим в събота в единайсет и трийсет.

— Бих могла да взема следващия полет в неделя. Така в понеделник ще съм навреме в кантората. Моля ви, господин Спенсър.

— И толкова ли е важна тази вечеря?

— Много важна за мен.

— Не вършете глупости, Дженифър. Не си губете ума. Да не направите нещо, за което един ден бихте съжалявала. Въздухът и обстановката тук предразполагат към лудории. Не се поддавайте.

Тя се засмя саркастично.

— Благодаря за добрите съвети, господин Спенсър. Знам какво правя. Ще презаверя билета си и ще летя в неделя. Един ден с нищо не променя нещата.

— Ще говорим пак. Може следобед да промените решението си. Освен това, не обичам дългите полети без компания.

— Ще се видим в един часа.

Дженифър си тръгна. Нямаше да го остави да я разубеди и по този начин да разочарова лелята на Рей. Лоела Морети беше мила и тя я харесваше, а това съвсем не се дължеше на платинения подарък.

Побърза към плажа, където я очакваше Рей. Бяха решили да поплуват, да се насладят на топлото слънце и да поговорят за бъдещето. Това, което се бе появило между тях, не можеше да се нарече нито просто флирт, нито романтична афера.

Беше нещо силно, за цял живот.

Рей беше силно изненадан от вида на леля Лоела, очакваща го в хотелския бар. Облечена бе необичайно скромно. Носеше сребристосива копринена рокля, а бялата ѝ коса бе фризирана по подходящ за годините ѝ начин. Малкото ѝ бижута бяха подбрани с вкус. Той седна до нея.

— Едва те познах.

Лоела вдигна вежди и отпи с наслада от коктейла с шампанско.

— Какво значи това? Да не би внезапно да съм се подмладила с двайсет години?

Рей се засмя.

— Изглеждаш фантастично, лельо. Тази рокля и косата ти...

— А, за това ли? Не мога да изглеждам до Аманда като напудрена филмова звезда, надживяла самата себе си. Доколкото знам, Аманда е момиче от добро семейство. Опитвам се да бъда адекватна.

Рей преглътна. Даде знак на бармана, който се приближи, и му поръча едно уиски със сода.

— Желаш ли още нещо, лельо Лоела?

Старата дама изгълта до дъно съдържанието на чашата си.

— Оставам на коктейла с шампанско. — Обзалагам се, че не ти е първият.

Тя сви рамене.

— Досега са четири. Обичам да се подкрепя с нещо преди вечеря.

— Кога за последен път са преглеждали дробовете ти?

— Дробове? Какво пък е това?

Рей се усмихна, а Лоела поясни:

— Естествено няма да пия толкова пред Аманда. Знам, че не отива на възрастна дама като мен. Но днес тя няма да бъде с нас на обяд. Освен това едва ли някой би забелязал, че съм пила толкова от тези леки коктейли. Само при Vassardi Cola се поогъвам в коленете, но разбира се, след седмата, осмата чаша.

— Обзалагам се, че можеш да надпиеш и най-коравите морски вълци.

Лелята се засмя от удоволствие и пое чашата си от бармана.

— И това съм правила. Беше с един капитан на рибарски кораб. Когато той се строполи под масата, аз бях все още на крака. Господи, какъв мъж беше. Силен и атлетичен, независимо от възрастта си. Беше на петдесет и пет, а аз едва на трийсет и девет години.

— За кой път си била на толкова?

Лоела преглътна маслината от коктейла си.

— Никога не се пита една дама за това. Приемаме, че съм била на трийсет и девет и точка. Между другото, този рожден ден го празнувах няколко пъти. Боже мой, мисля, че спокойно мога да казвам сега, че съм на шейсет и две години.

— Изглеждаш дори по-млада. И толкова няма да ти дадат.

— Въпреки това, да си на шейсет и две не е вече така атрактивно. Забеляза ли снощи високия швед на съседната маса? Тази руса коса... мускулите под ризата...

Рей се опита да си спомни.

— Но той беше най-много на четиридесет и пет.

— Е, и? Никога не са ме притеснявали някакви си трийсет години разлика. Но мисля, че не съм негов тип.

— Няма ли да престанеш да мислиш за тези неща?

— Защо? Чувствам се супер. Готова съм за всичко. Някой ден сигурно ще срещна истинския мъж.

— Колко пъти си вярвала, че си го намерила?

— Какъв би бил животът ни без заблудата? Отначало наистина мислех, че съм открила него — мъжът на моя живот. Често разбирах грешката си още след първата нощ. Неприятно беше, ако тя е първата брачна. В повечето случаи проверявах предварително. Човек трябва да знае с кого си има работа. В този смисъл, ти постъпваш правилно с Аманда. Не знаеш как се радвам, че ще стане твоя съпруга. Или си променил решението си?

— Не, разбира се.

Рейн поднесе огънче за цигарата.

— Знаеш ли, аз си я представях съвсем различна. Според описанието ти повече ми приличаше на сушена треска. Извинявай, че ти го казвам направо. Много красива и много суха. Но в действителност въобще не е такава. Не мога да повярвам, че е расла в консервативна среда. От нея струи живот, а ти се нуждаеш точно от това. Обикновено всеки човек е привлечен от своята

противоположност. Ако двама души се покриват изцяло емоционално, не след дълго се разделят. Но при вас всичко е балансирано. Ти си спокоен и уравновесен, тя пламенна и жива. Едва ли би ти се случило нещо по-добро.

„Сладката ми Дженифър!“ — мислеше си Рей. Напълно бе съгласен с леля си, че си пасваха. Като си спомнеше само за страстните, горещи часове с нея...

— Жалко, че Аманда отиде на покупки в града. Липсва ми радостното ѝ настроение, когато се храни. Толкова е завладяваща. Обаче за вечеря ще бъде с нас, нали?

— Естествено.

Рей искрено се надяваше, че Дженифър ще успее да се върне дотогава.

— Бих могла да я придружа на покупките. Най-малкото бих могла да ѝ предложа услугите си. Сигурно щеше да ни е много весело заедно. Или ме намираш твърде стара за нея?

— Разликата ви е само петдесет и една година. Не си струва да говорим за това.

Лоела се изкиска.

— Добрият Оскар Уайлд имаше право, когато каза, че трагедията на старостта не е в това, че човек е остарял, а че човек е млад. Аз се чувствам дяволски млада.

— Достатъчно млада, за да се омъжиш отново?

Тя му хвърли унищожителен поглед.

— Разбира се, момчето ми. Да не би сериозно да мислиш, че ще прекарам сама следващите двайсет години? Предстои ми още много.

— Бих искал на твоята възраст да съм като теб — Рей изгълта уискито си.

Лоела го потупа леко по гърба.

— Не се тревожи, Аманда ще ти помогне да го постигнеш. Тя е от този тип хора, които не остаряват. Дължи се на положителната им настройка в живота. И тъй като не желаете деца, както каза, то младостта ви ще продължи още по-дълго.

— Преобладаващото мнение по този въпрос е друго.

— Хората не разбират. С деца се остарява по-бързо. Гледаш ги как растат, как стават големи, големи и автоматически откриваш, че си остарял. Освен това, винаги трябва да служиш за пример. Остава ти

само възможността да остарееш и помъдрееш. Доволна съм, че нямам деца. Радвам се, че мислиш разумно като мен, и че Аманда напълно те подкрепя.

Рей си спомни за Дженифър. Тя бе толкова тъжна, когато говореха на тази тема. Не беше ли твърде егоистично от негова страна да иска това от нея? Нямах ли да я лиши от нещо, за което толкова е мечтала? Може би тя щеше да се вразуми. Трябваше да я убеди, че неговата позиция е правилна.

— Вече е тринайсет и трийсет. Няма ли да седнем на някоя маса?
— попита той.

— Нуждая се от още един коктейл — Лоела махна с ръка на бармана. — После ще отидем във френския ресторант. Обичаш ли френската кухня?

— Обожавам я.

Тя се усмихна.

— Изпивам си коктейла и тръгваме. Очаквам да ми разкажеш повече за теб и Аманда. Сега ще сме само двамата.

Даде знак на бармана да напълни още веднъж чашите.

— Къде са Отело и Жулиета?

— Поверих ги на един паж. Дано да го ухапят! Много е нахален и наперен. Но да не говорим за кучетата. Те могат да се защитят, ако се наложи. Да побеседваме за теб и Аманда. Кога ще е сватбата?

Облечена в елегантен кремав костюм, Аманда слезе от таксито. Портиерът побърза да вземе куфара от ръката ѝ. Стъклената врата се отвори пред тях и тя се отпрати към рецепцията.

Беше петък вечер. Фоайето бе празно и спокойно, като изключим няколко възрастни господа, които седяха в белите кожени кресла и четяха. Повечето гости се приготвиха за вечеря или седяха вече на бара, за да се насладят на първото си питие. Аманда се обърна към младия мъж на рецепцията, който ѝ се усмихна приветливо.

— Казвам се Аманда Харис. Запазена е стая за мен.

Той разгърна дневника пред себе си.

— Съжалявам, мадам. Няма никаква резервация за вас. Била е направена, но после е отменена.

— Но аз трябва да остана тук. Важно е. Може би сте сбъркал нещо. — Аманда показва най-привлекателната си усмивка.

— В момента всичко е заето, мис Харис. Бихте ли изчакала за миг. Ще попитам управителя.

— Направете го — тя нервно барабанеше с пръсти.

Младият мъж се скри вътре. В този момент се зададе Лоела е двете си кучета. Отправи се към рецепцията и когато доближи Аманда, Отело започна да джавка. Тя погледна ужасена животните. Лоела ѝ се усмихна.

— Случва се понякога — придърпа здраво каишката на Отело. — Има ли някой тук, който да ми даде ключа?

— Младежът каза, че ще се върне скоро.

Лоела изгледа с любопитство стройната млада жена. Забеляза и пажа с куфара, който стоеше на почтително разстояние.

— Току-що пристигате?

— Бях резервирала стая. Очевидно нещо е объркано. Годеникът ми е тук и се налага да остана.

— Оставете да уредя този проблем. Имам известно влияние тук. Разбира се, че ще получите стаята си, скъпа моя. От Ню Йорк ли пристигате?

— Филадельфия — отвърна Аманда малко надутото.

— Интересно. Имах чувството, че сте от Ню Йорк. Човек може понякога да се заблуди.

На Аманда не ѝ допадна бърбивата стара дама, макар че Лоела бе облечена скромно и ненатрапчиво — с бяла копринена блуза и тъмносин костюм. Освен това Аманда бе нервна. Притесняваше я срещата с Рей.

Служителят на рецепцията се появи отново, придружен от Майк Уорнър. Лоела му помахна енергично.

— Тази млада дама има проблеми, които трябва да решите бързо, скъпи Уорнър. Нуждае се веднага от стая. Нали ще се заемете?

— Мога и сама да обясня — Аманда дори не я погледна, а се обърна към управителя. — Резервирах стая на името на Аманда Харис. Поради необясними причини резервацията ми е отменена. Току-що пристигам и бих желала да получа стаята си.

— Поставете ни в ужасно неудобно положение, мис Харис. Всичко е заето. Мога да ви предложа само единична стая на четвъртия

етаж. Но трябва да ви предупредя, че едва ли би била по вкуса ви. Ако сте съгласна...

Аманда мислеше трескаво. Нямаше много възможности за избор, трябваше да приеме. И без това престоят ѝ щеше да е кратък.

— Дайте ключа.

— Ако обичате, подпишете тук, мис... Но, разбира се можете да го направите и по-късно.

Лоела бе получила отдавна своя ключ, но като чу името ѝ, остана като вкаменена. Беше сигурна, че пред нея стои измамница. От къде на къде тя ще използва името на Аманда. Лоела четеше с въодушевление детективски романи и беше сигурна, че е попаднала на „гореща следа“. А и от самото начало хич не ѝ хареса тази русокоса красавица. Когато дамата се качи в асансьора, тя я последва с кучетата.

— Значи вие сте Аманда Харис от Филадельфия? — попита я безцеремонно.

— Нали чухте.

Аманда нямаше никакво настроение да разговаря с досадната стара дама.

Разбира се, Лоела забеляза нейното нежелание. „Явно момичето не ме харесва.“

— Само да не грешите, мила моя — рече ѝ на излизане от асансьорната кабина.

След това първо предупреждение реши да я остави на мира, но си обеща да не я изпуска от очи. Хрумна ѝ веднага да говори с Рей за това. Блондинката сигурно бе намислила нещо.

Рей току-що се бе преоблякъл и слагаше виненочервената си вратовръзка, когато се появи леля му, заедно с Отело и Жулиета. Заповяда им да седнат и сама се настани в креслото.

— Ти още не си се преоблякла? Нали щяхме да се видим долу в бара?

— Ще умра, ако не получа едно питие. Не можеш да повярваш какво ми се случи преди малко. По следите съм на една измамница.

Рей недоверчиво се засмя.

— Наистина ли?

— Не бъди толкова саркастичен. Във фойето срещнах млада дама, която се представи за Аманда Харис. Току-що пристигна. Не трябва да я изпускаме от погледа си.

Рей с мъка запази самообладание.

— Аманда Харис? — повтори той.

— Точно. Не знам какво играе. Но сигурно няма да е нещо хубаво. Непременно предупреди истинската Аманда. Тя трябва да знае.

Рей не можеше да проумее. Сигурен беше, че е убедил Аманда да не идва, а въпреки всичко тя бе тук. Не му оставаше нищо друго, освен да разкрие истината, сега, веднага.

— Какво има? Защо не позвъниш на Аманда? — попита Лоела.

Рей седна срещу леля си. Изглеждаше като попарен.

— Трябва да ти призная нещо. Аманда Харис, която си видяла, е истинската Аманда Харис.

Жулиета повдигна глава и изджафка.

— Тихо! — извика Лоела. После погледна отново към Рей. — Нищо не разбирам.

— Аманда, която знаеш, в действителност се казва Дженифър Бърк. Запознах се с нея тук и се влюбих. Тя е жената, с която искам да остана, а с Аманда ще се разделя.

Лоела си пое дълбоко дъх.

— Пил ли си нещо, Рей?

— Всичко е така, както ти казвам. Нямах смелост да ти призная истината. Нали бях безупречният мъж, за какъвто ме смяташе. Влюбих се в Дженифър бурно, главоломно и разбрах, че Аманда не е жената, която желая. Опитах се да ѝ обясня по телефона, молих я да не идва. Но ясно е, че не съм успял да я убедя. Както сама си видяла, Аманда е вече тук.

Дълго време Лоела мълча. Когато отново проговори, все още бе объркана.

— Значи това прелестно момиче, което още от пръв поглед ми допадна, не е твоята годеница? Рей, ти направо ме смаза! Наистина.

— Все някога щях да ти го кажа. Но не можех сега.

— Как не можа? Знаеш, че си падам по лудориите. Разочарована съм. Много!

— Мога ли нещо да направя, лельо? Страшно съжалявам, че те разочаровах. Но ти така внезапно се появи тук. Всичко стана от само себе си. Дженифър въобще не искаше този цирк. Аз я помолих.

Лоела въздъхна.

— Тя ми е хиляди пъти по-симпатична от истинската Аманда. Разбирам те, Рей. С жена като Аманда никога не би бил щастлив. Тя е студена като змиорка. Но сега е тук и се обзалагам, че ще се опита да провали всичко. Трябва да я спрем.

— Искам да те целуна, лельо Лоела.

— А какво чакаш? През целия си живот съм била целувана само от млади и красиви мъже.

Рей стана и я целуна по бузата.

— Сигурен съм, че всичко ще е добре, особено след като си на наша страна. Господи, колко ще се радва Дженифър да разбере, че всичко е свършило. Беше много напрегната.

Лицето на Лоела засия.

— Много я обичам, независимо дали се казва Аманда или Дженифър. Ще свикна с новото име. Тази Аманда ще трябва да я обезвредим колкото се може по-скоро. Такава жена не те заслужава. А аз се застъпих, за да получи стая. Надявам се, че поне ще е толкова мизерна, колкото съм чувала. Така ѝ се пада. Госпожицата си вири твърде много носа. Идва времето, когато ще трябва да го поувеси малко.

— Лельо Лоела! — намигна ѝ Рей съзаклятнически.

— От първия миг ми стана антипатична. Много е високомерна. Може би така прикрива комплексите и неувереността си. Във всеки случай трябва да я спрем. На всяка цена! Да не говорим, че не желая да я видя на рождения си ден.

— Бъди спокойна. Доколкото познавам Аманда, няма да чакаме дълго.

— Тогава излитам. Разкажи ѝ играта момчето ми. Тя изглежда като човек, който винаги получава това, което пожелае. Ще трябва да разбере, че в живота невинаги става така. Да ѝ остане като обеца на ухото. Ще се видим по-късно в бара.

Когато Лоела излезе, Рей си запали цигара. Беше се закълел, че върне ли се във Филадельфия, с пушенето ще е свършено. Сега му се налагаше от време на време. Господ му бе свидетел, че си бе представял престоия тук съвсем другояче.

„Дженифър! Трябваше да ѝ телефонирам, да ѝ кажа, че леля знае истината.“ Но не успя, защото на вратата се почука. Аманда не си губеше времето.

Рей отиде да отвори.

VIII

Дженифър бързаше. До преди минути беше седяла зад пишещата машина, затрупана с работа. В 19.30 беше срещата ѝ с леля Лоела и Рей в бара. Не беше сигурна, че ще успее. Трябваше да си вземе душ и да се преоблече. Нуждаеше се поне от половин час.

Когато асансьорът спря, тя хукна към апартамента си. Точността беше едно от качествата, на които държеше. Хвърли на масата чантата си и започна да се съблича. „Как ли би постъпила Аманда в това положение? Като добре възпитана лейди, навярно би се обадила на Лоела, за да ѝ се извини.“ Дженифър грабна слушалката и поиска апартамента на Лоела Морети, надявайки се, че все още не е излязла.

— Да, моля?

— Ало... Аз съм, Аманда...

— Стига вече глупости, Дженифър — прекъсна я Лоела.

Дженифър едва не събори апарата. Нямаше сили да ѝ отговори.

— Всичко ми е известно — продължи старата дама. — Знам, че не си Аманда. Така че нека ползваме истинското ти име. Какво има, Дженифър?

— Искях само да се извиня, че ще закъснея. Не успях да се освободя навреме. Ще бъда в бара в осем часа.

— Предполагам, че първото си питие ще изпием само в моята компания. Неочаквано посещение ще задържи Рей за неопределено време. Аз обаче ще се радвам да те видя отново, Дженифър. Побързай! Имам новини за теб.

След тези думи Лоела затвори. Дженифър не можеше да си намери място. „Защо Рей не ме информира? Трябваше ли да се изложи така пред леля му? А може би тя сама е разбрала измамата? Скоро ще се изясни всичко.“

Досъблече се и застана под душа. Наслаждаваше се на водата, но не можа да преодолее нервното си напрежение. „За какво посещение говореше Лоела? Би могла да бъде само Аманда.“ При тази мисъл Дженифър изтръпна.

Докато сушеше косата си, тя размишляваше. „Всъщност, съвсем ясно е, че Аманда иска да говори с Рей, да се опита да си го върне обратно.“ Дженифър си избра бели бикини, и си облече копринена рокля в бакърен цвят, която отлично пасваше на косата ѝ. Беше си я купила малко преди пътуването от Ню Йорк. „Къде, по дяволите, са кафявите ми обувки?“ Най-накрая ги откри, бързо ги обу, изправи се и въздъхна. Усети страх. От предстоящата вечер, от Аманда, Лоела. Особена вина изпитваше към лелята на Рей. Та нали от самото начало я бяха излъгали. Сега Дженифър очакваше да си получи заслуженото. Като близка на Рей, старата дама имаше право да ѝ поиска обяснение. Цялата история приличаше на блудкава трагикомедия. Но и самата Лоела се бе появила в най-неподходящия момент — от който всичко тръгна наопаки.

Със свито сърце Дженифър влезе в бара. Лоела вече я чакаше. Беше с панталон от черно кадифе и бяла блуза с дантелено жабо. Дженифър прецени, че въпреки годините си, Лоела все още беше красива. Задиша по-леко, когато тя ѝ се усмихна приветливо. Поздрави и седна до нея.

— Толкова съжалявам за всичко!

Лоела сложи ръката си върху нейната.

— Не се извинявай, дете. Случват се и такива неща. Жалко, че във вашите очи аз съм изглеждала старомодна и ограничена. Мислели сте, че никога няма да ви разбере. Момиче като теб би взело ума на всеки мъж.

— Благодаря!

— Харесваш ми, Дженифър. Тепърва ще трябва да свиквам с новото ти име. Ти подхождаш на Рей повече, отколкото Аманда...

— Познаваш ли я?!

— Видях я случайно във фойето на хотела и тази първа среща ми е достатъчна. Слава Богу, че Рей ще се раздели с нея. Иначе щях да го лиша от наследство. Сигурно ти е известно, че той е мой единствен наследник?

— Имахме да обсъждаме по-важни неща — усмихна се Дженифър.

— Мога да си представя. Винаги са ме вълнували любовните истории. В тази област май нямате различия?

— Никакви.

— Радвам се. Иначе присъствието ти не би било желателно от страна на Рей. — Лоела се засмя от сърце.

— Аманда е сега при него, нали? — нервно попита Дженифър.

— Предполагам. В противен случай отдавна би бил тук. Но ти едва ли има за какво да се притесняваш. Тя няма да успее да си го върне. Рей те обича и трябва да е кръгъл идиот, за да те замени с нея. Всичко върви по ноти, можеш да ми вярваш. Това, което уреждат сега, са само формалности.

— Но защо е дошла? — Дженифър запали нервно цигара.

— Ти не би ли го направила? Щеше ли безропотно да приемеш факта, че той те изоставя? Аз я разбирам напълно. Била е нетърпелива да дочака. Рей да се прибере къщи. Искала е да е наясно с всичко. А може би, най-вече да види жената, която ѝ го е отнела.

— Аз не съм ѝ отнела Рей. Когато се влюбих в него, дори не подозирах, че тя съществува. Но може би имаш право — аз го привлякох, прелъстих го.

— Такива неща често се случват. Те са нещо нормално, но при условие, че между двамата партньори не съществува силно чувство, което да ги свързва. Такъв е случаят с тях двамата. Ако не беше така, ти щеше да си останеш за Рей момиче за една нощ.

Барманът дойде и Лоела поръча две мартинита.

— Мисля, че наистина се нуждая от нещо по-силничко. Така съм объркана.

— Не се вълнувай излишно. Просто ще се обяснят и разделят. Не проумявам, как е възможно Рей да е изпитвал нещо към нея!

— Сигурно е много атрактивна.

— Да. С хладната, каменна красота на статуя. С това е омаяла Рей. Очаквал е, че зад студената ѝ маска се крие нещо. Никога не я е обичал и слава Богу, че навреме го проумя. Това е твоя заслуга.

— Не бих приела такъв комплимент.

— Не бива да се измъчваш с глупаво чувство за вина. Нищо не може да раздели тези, които си принадлежат. Рей и Аманда биха имали само едно скучно, подредено ежедневие, без емоции и вълнения. Щастлива съм, че любимият ми племенник се размина с тази перспектива.

Отпиха от чашите си. Дженифър не спираше да мисли, какво става с Рей. Когато той се появи най-сетне, беше почти 8,30. Поздрави

бегло двете жени и седна.

— Искаш ли мартини? — предложи му Лоела.

— Едно двойно уиски. Нуждая се от нещо по-силно.

— Толкова ли беше напрегнато?

Дженифър отново взе цигара, като неотклонно го наблюдаваше.

— Говори ли с Аманда?

Той въздъхна.

— Не съм предполагал, че тя се чувства така обвързана с мен. Беше нещастна. Трудно ми беше да ѝ обясня.

— Искаш ли да си отида? — попита Дженифър.

— Естествено, че не, мила. Нейната сантименталност не повлия на чувствата ми към теб. Съжалявам само, че трябваше да я нараня.

— Едва ли заради това би посегнала на живота си — хладно отбеляза Лоела. — Любовната мъка може с години да остане скрита в човешката душа, но нейното сърце не е от тези, които лесно можеш да разбиеш. Преди трийсет и пет години имах една връзка, която почти ме съсипа. Но както сами виждате, съм все още здрава и читава. Надявам се за още дълго време.

— Какво прави сега Аманда? — попита Дженифър.

— Ще се наспи и утре ще вземе обратния полет. Няма повече работа тук.

— Съжалявам я.

— Хайде, стига — отсече Лоела. — Отиваме да хапнем. После ще разходя кучетата и ще си легна. Вие се позабавлявайте. Обещавате ми, нали?

— Ще опитаме, лельо — засмя се Рей и взе ръката на Дженифър.

Аманда седеше в хотелския бар, чиято тераса имаше изглед към морето. Въпреки късния час, все още бе много топло, а въздухът мек и приятен.

Много от гостите обичаха да отседат тук заради красивата гледка. Чуваше се шумът на морето, а високо в небето блестеше луната на фона на лека нежна музика. Аманда носеше дълга черна рокля с открити рамене. На тънката ѝ шия висеше наниз от перли. Гладката ѝ светла коса се спускаше по гърба ѝ. Чашата ѝ с коктейл бе наполовина празна. Вместо да вечеря в някой ресторант, предпочете уютната

обстановка на нощния бар. Разговорът с Рей протече в спокоен тон. Той се държа така приятелски и любезно, както никога досега. Но бе категоричен, че между тях всичко е свършено. Аманда се чувстваше малоценна и непривлекателна, никому ненужна. Първото питие ѝ подейства добре. По тялото ѝ се разля приятна топлина и нервите ѝ се поотпуснаха. „Ще си поръчам още едно, а след това ще се прибера и ще си легна.“ Нямаше никакво желание да мисли повече за Рей, нито за онова момиче, което сега бе с него. Искаше да забрави. Заслуша се в песента. Беше стар шлагер от филма „Казабланка“.

Аманда посегна към чашата си. От съседната маса се носеше весел смях. Беше голяма група млади хора, които живо дискутираха, пиеха и се кикотеха. Слушайки ги, през ума ѝ мина, че никога повече няма да се засмее от сърце. Досега беше сигурна в бъдещето си, в Рей. Вече всичко започваше отначало. Отново беше самотна. Изпи питието си и поръча още. Внезапно до нея застана висок рус мъж, който поиска от бармана порция лешници. Беше от компанията на онези младежи. Аманда въобще не го забеляза. Седеше потънала в тъжните си мисли. Беше ѝ безразлично, дали я наблюдават или не.

Русокосият навярно никога не бе виждал по-красива млада жена. Гледаше я като омагьосан. Внезапно цялата група се струпа около тях.

Едно червенокосо момиче се облегна на бара до него.

— Какво става? Да не би да имаш проблем? Мислех, че партито едва сега започва.

Аманда вдигна поглед. Симпатичният младеж ѝ се усмихна, но тя не му отвърна със същото. Въпреки това той се осмели да я попита:

— А вие ще дойдете ли с нас? Неразумно е, да седите тук съвсем сама. Отиваме горе в хотела. Ще бъде хубаво.

— Но аз въобще не ви познавам — Аманда бе слисана.

— Аз съм Джеймс Бърнс, а това са моите приятели. Е, сега вече се познаваме. Всъщност забравих да ви попитам за името, красавице?

Тя не беше сигурна дали е редно да му отговори, но все пак каза името си.

— Хайде идвайте, Аманда — рече червенокосата, която се казваше Рут. — Ще се позабавляваме отлично. И без това нямате друг ангажимент.

— В моето сърце винаги има място за още една красавица — обади се с ръка на гърдите черноок момък. — Не се колебайте. Това е

само едно парти.

— Чиста лудост — отбеляза Аманда.

— Понякога човек прави и луди неща. Обещавам ви, че няма да има никакви оргии. Е?

„Защо не? — мислеше Аманда. — Вече съм свободна и не трябва да се съобразявам с никого, дори с Рей.“ Стана и подаде ръка на Джеймс. Заедно с останалите те напуснаха бара и се отправиха с асансьора към четвъртия етаж. Аманда не съжаляваше за решението си. „Сама на Бахамските острови. Защо да не се позабавлявам малко? Така ще забравя Рей по-бързо.“

В салона се бяха събрали около двайсет младежи. Звучеше приятна музика. По масата имаше напитки и сандвичи в изобилие. Танцуваха и разговаряха. Беше наистина весело. През цялата вечер Аманда бе засипвана с комплименти — нещо, което пооправи смачканото ѝ самочувствие и ѝ върна самоувереността. Ако пожелаеше, можеше да преживее едно незабравимо приключение. Но не искаше, въпреки че не само Джеймс я привличаше. Може би всичко щеше да е по-различно, ако тази вечер с нея беше Рей. Но тя знаеше, че той въобще не се интересува от нея. С всяка минута изпаднаше все повече в еуфория. Беше пила повече, отколкото трябва. Призори събу обувките си и затанцува по масата. Чувстваше се свободна и волна. Всички около нея пляскаха като полудели. Някой снимаше, но това не я интересуваше. Тази нощ искаше да забрави целия си досегашен живот.

Събуди се сутринта с първите слънчеви лъчи. Сънена отметна косата си от лицето и с учудване установи, че е само по бикини и тънка сатенена риза. „Как съм се озовала в леглото си?“ Не можеше да си спомни абсолютно нищо. Ужасена се надигна, но се строполи обратно с въздишка. Имаше чувството, че стаята се върти около нея. Беше адски жадна. В хола имаше минибар, но беше твърде уморена, за да отиде дотам за една минерална вода. Освен това я измъчваше натрапчивият въпрос: „Как се озовах в леглото си?“ Партието беше наистина лудо, а компанията ужасно мила. Но нищо повече не можеше да си спомни. Може би Джеймс я бе довлякъл? Или Робърт? Стана ѝ горещо. Около 12.30 излиташе самолетът ѝ. Не биваше да го изпуска. Сети се за Рей. Мисълта за него не ѝ беше приятна и тя я отхвърли.

Всичко, което я свързваше с професора бе приключило. Само бе я помолил да задържи пръстена. Самата тя много го харесваше.

По някое време отново заспа. Когато се събуди, беше светъл ден. С един скок се намери под душа. Нямахме много време. Трябваше да закуси и непременно да пие нещо. „Дано само на излизане не срещна Рей иди ужасната му леля.“ Закуската ѝ бе сервирана в стаята. Наложих си да изяде поне една филийка. В замяна на това погълна огромно количество кафе, докато накрая мислите ѝ се избистриха. Нямахме много багаж за прибиране и малко преди дванайсет вече стоеше на рецепцията, за да плати стаята. Таксито вече я чакаше пред входа. Отнякъде се появи Джеймс и се запъти към нея широко усмихнат.

— Търсих те навсякъде, Аманда. Искан да се сбогуваме, преди да си тръгнеш.

— Как се озовах в стаята си?

— Не си ли спомняш?

Тя поклати глава.

— Рут те отведе. Не се безпокой, нищо не се е случило.

Аманда въздъхна облекчено и се усмихна. Джеймс ѝ подаде един плик.

— Няколко снимки за спомен.

Аманда отвори пакета и измъкна снимка, на която се виждаше как танцува върху масата. Бързо я напъха обратно.

— Благодаря ти, Джеймс — каза с усилие. — Много мило. Надявам се, че ще прекарате и останалите дни така весело.

— Мога ли да ти се обадя във Филадельфия?

— По-добре не — тя се отправи към изхода. — Бай, Джеймс! Бъди щастлив!

Той потърка брадичката си. „Жалко! Харесва ми. Може би не е свободна. Сигурно вкъщи я чака някой.“ Обърна се и тръгна към асансьора.

Аманда седна в таксито и мушна снимките в джоба си. Отначало искаше да ги скъса и изхвърли, но после реши да ги запази като спомен. Никога нямаше да преживее такава луда нощ, особено във Филадельфия. Все пак разбра, че това бе верният път да погребее спомена за Рей.

IX

Харолд Спенсър отпътува, въпреки нежеланието си да остави Дженифър. Не му се нравеше категоричността ѝ. Очевидно беше влюбена в този професор от Филадельфия. Чудеше се дали ще дойде в понеделник на работа. „Странно момиче. Толкова бързо да хлътне!“

Дженифър като че ли бе забравила за съществуването на своя шеф. Беше щастлива, че всичко се уреди. Сега Рей бе свободен. Леля Лоела беше изцяло завладяна от идеята за тяхната бъдеща сватба. Нейният рожден ден отпразнуваха във френския ресторант, който тя толкова обичаше. След вечерята пиха шампанско. Дженифър остана поразена от количеството, което погълна старата дама. Дори след петата бутилка, която изпиха заедно, тя бе още свежа. Разказваше им пикантни истории от живота си, които караха двамата влюбени отново и отново да избухват в луд смях. Пируваха до сутринта. На следващия ден Дженифър не се чувстваше така изтощена, както през нощта, когато попадна в стаята на Рей. Може би това се дължеше на прекрасното настроение на всички. Тъжна бе, защото това беше последният ѝ ден на Бахамските острови, последният ден с Рей. Вечерта излиташе самолетът за Ню Йорк.

Дженифър се събуди към обяд. Рей все още дълбоко спеше, обърнат на една страна. Жал ѝ бе да го събуди. Притисна се до него, усети топлината на голия му гръб. Обичаше тялото му. Щеше да мине време преди отново да може да лежи така до него.

Внезапно се натъжи. „А ако всичко премине? Ако във Филадельфия Рей ме забрави?“ Той се връщаше във вторник, когато и Лоела щеше да напусне Бахамските острови. Дженифър почувства учестените удари на сърцето си. Бе преживяла прекрасни дни и нощи тук, които никога нямаше да забрави.

„Но когато Рей се върне към ежедневието си, дали ще продължи да мисли за мен?“ Следващият уикенд трябваше да отиде при него. Така бяха се уговорили. Но това бе така далече във времето! Искаше ѝ

се да се вкопчи в него и никога да не се разделят. Искаше да погледне в бъдещето, да разбере, какво ще стане след няколко месеца.

В този миг Рей отвори очи и се обърна към нея. С усмивка я притисна към себе си и погали гърба ѝ.

— Хубаво е, че си тук, скъпа.

— Само още няколко часа — погали го тя.

— О, Дженифър, как ще ми липсваш! — той я целуна страстно и Дженифър усети познатата тръпка, от която ѝ премаляваше.

— Трябва да дойдеш при мен в събота. Иначе не бих могъл нито да работя, нито да живея.

Пръстите му нежно докоснаха голата ѝ гърд. Тази ласка я възбуждаше. Притисна се отчаяно към него, провря коляно между бедрата му и спусна ръката си надолу.

— Моя единствена Дженифър! — шепнеше ѝ Рей. — Бих могъл да те държа в прегръдките си цял живот.

Дженифър усети как желанието напирва в него. Пръстите му все по-често попадаха в най-ерогенните ѝ точки и тя потреперваше неволно. Изведнъж той рязко се наведе и езикът му проникна във влажния отвор между бедрата ѝ. Тя простена, изви се като змия и зарови пръсти в косите му. Двамата, опиянени, луди от любов, се отдаваха на насладата без задръжки. Рей легна върху нея и я облада нежно. Любиха се дълго и ненаситно, но в милувките им се прокрадваше и тъгата от бъдещата раздяла.

С вълчи апетит се нахраниха на терасата. След това се отправиха към плажа. Естествено Дженифър трябваше да се сбогува и с леля Лоела, която бе предупредила, че има намерение хубаво да се наспи, а после да поплува в басейна. Срещата им щеше да се осъществи едва в късния следобед. Времето течеше неумолимо. Още няколко часа и Дженифър щеше да седи сама в самолета, а Рей щеше да прекара вечерта в компанията на леля си.

Неусетно се смрачи. Докато събираше багажа си, Дженифър едва не заплака. Лоела я чакаше във фойето. Раздялата с нея не бе от най-лесните, въпреки че възрастната дама не допускаше сантименталности. Все пак скоро щяха да се видят отново. Рей придружи Дженифър до летището. Когато се прегърнаха за последен път, тя не издържа и се разрида.

— Само няколко дни, мила моя — успокояваше я той. — Скоро ще сме заедно. Не драматизирай нещата.

— Не правя трагедии, но следващите дни ще са истински ад без теб.

— Ще бъдем заедно в мислите си.

— Да скъпи.

Когато премина митническата проверка, Дженифър се обърна и му махна с ръка. Топка бе заседнала в гърлото ѝ.

По време на полета си мислеше за съквартирантката си Кристин. Какво ли щеше да каже като разбере за новата ѝ любов? Толкова вълнуващи и невероятни неща се случиха! Но Дженифър за секунда не се съмняваше в истинските си чувства. Очакваше я дълга самотна седмица. Харолд Спенсър нямаше да пропусне възможността да я клъвне, да ѝ намекне нещо за Рей. Но това си беше неин личен проблем, който го засягаше.

Облегна се удобно в креслото си и потъна в мисли, докато стюардесата не я откъсна от тях, предлагайки ѝ вечерята.

— Това, което правиш си е чиста лудост. Защо позволяваш този Рей да те командва? Той няма никакво право да ти налага волята си.

Тези думи бяха на Кристин, брюнетка с очила, която седеше в люлеещия се стол до прозореца и пушеше.

Дженифър току-що се бе върнала от гинеколога, който ѝ бе предписал желаните от нея противозачатъчни. Отиде в кухнята да си налее чаша мляко.

— Какво да правя? Рей не желае деца. Трябва ли да го зарежа заради това? — извика през отворената врата.

— Един мъж никога не би могъл да направи това с мен! Ако искам деца, ще ги имам. Смешно е да се търсят каквито и да е причини, за да се откаже човек от тях.

Дженифър се върна в дневната с млякото си.

— Не са каквито и да е причини. Двамата дълго говорихме за това. Доводите му са разумни.

— Ти се съгласяваш с всичко, което казва твоя несравним Рей. Изцяло си зависима от него. Как можеш да му се предадеш ей така, с лека ръка? — в гласа на Кристин се четеше дълбоко възмущение.

— Обичам Рей. Защо да не сме заедно? Ах, Кристин, с нетърпение очаквам да го видя отново. Вдругиден съм във Филадельфия — Дженифър се усмихна щастливо.

— Ами това с хапчетата? — вметна Кристин. — Лекарят прегледа ли те?

— Не. Обещах му, че след три месеца ще отида на преглед и оттам нататък ще го правя редовно.

— Трябвало е да те прегледа, преди да ти напише рецептата. Лекарите знаят това.

— Стига си нападала доктор Морлейн. Днес си в отвратително настроение! Кристин смачка сърдито цигарата си в пепелника.

— Как си допуснала така да те обсеби един мъж, Джени! Та ти мечтаеше за деца. Господи, колко сме говорили за това! Изведнъж този Рей се появява на хоризонта и ти загърбваш всичко заради него. Чисто робство!

Дженифър се разсмя от сърце:

— Преувеличаваш, скъпа приятелко. Може би един ден той ще промени мнението си. Дотогава ще правя това, което пожелае. Не искам за нищо на света да го загубя.

— Жени, мъже и секс. Колко нещастия е донесла на света тази комбинация!

— Нещастия и беди е причинила и атомната бомба.

— Не се измъквай. Говорим за друго. Ти си решена твърдо да вземаш тези хапчета?

— А иначе щях ли да ходя на лекар за това? Разбира се, че ще ги гълтам. Искам Рей да е напълно спокоен.

— Не съжالياваш ли, че трябва да се откажеш от децата?

— Искам Рей.

— Кой знае, как ще мислиш за това след време — Кристин се залюля силно на стола. Гледаше дъждовните струи през прозореца. Тази есен Ню Йорк се показваше откъм най-мрачната си страна.

— Не искам да мисля сега какво ще ми донесе бъдещето.

Кристин я погледна.

— Би могла да го заблудиш. Не си длъжна да му казваш, че не вземаш тези проклети хапчета.

— Той ще ме попита, а аз не искам да го лъжа.

— Боже мой! Докъде си стигнала! Какво е направил с теб този мъж? Та ти си съвсем друг човек!

— Но пък се чувствам прекрасно.

— Любовта е опасна — отбеляза Кристин. — Обърква и най-нормалния и логичен ум и превръща сериозните хора в глупаци. Това чувство не трябва да се приема само като добро.

— Почакай, и твоят ред ще дойде.

— На мен такива неща не ми се случват! Не бих допуснала никаква мъжка власт. Няма да позволя намеса в най-интимните ми желания.

Дженифър се тръшна върху канапето. Изпи млякото си и постави празната чаша на дългата мраморна маса пред себе си.

— Това, което казваш, звучи много егоистично.

— Възможно е. Но здравият умерен егоизъм е необходим в живота. Човек не трябва да се оставя да го подчинява, който и да е. От теб най-малко го очаквах. Винаги си била трезвомислеща. А сега ти прималява само като чуеш името Рей.

— Не разбираш, Кристин. Не познаваш това чувство. Все едно слепец да говори за цветовете.

— Не ми трябва такава любов. Ако с така, както казваш, с удоволствие се отказвам от нея. Секс да, но не и тази ужасна безропотност. Бедната ми!

— Нямах основание да ме съжаляваш — отново се усмихна Дженифър. — Чувствам се прекрасно при мисълта, че в събота ще съм в прегръдките му.

— И докога ще продължава това пътуване насам-натам? Филадельфия не е зад ъгъла.

— Постепенно всичко ще си дойде на мястото. Кой знае, може и да се разделим.

— Мисля, че той не ти подхожда. Би могла да срещнеш някой, който като теб би търсил пълноценен семеен живот, би искал деца от теб.

— Достатъчно говорихме за това — Дженифър си запали цигара. — Хапчетата са в чантата ми и ще ги гълтам докато трябва. Заради спокойствието на единствения мъж, с когото съм била истински щастлива.

— Тези препарати съвсем не са безобидни. Вредят на хормоналната система.

— Да, но някои учени смятат, че противозачатъчните са най-доброто средство срещу рака. Като профилактика, разбира се.

— Има и противоположно мнение. Много жени предпочитат вече другите видове предпазни средства.

— Господи, Кристин, хайде да приключим темата. Все пак хапчетата са най-сигурни.

— Кога трябва да глътнеш първото?

— В края на следващата седмица.

— Значи ти предстои един прекрасен уикенд, в който всичко е възможно.

— Не се вълнувай толкова — махна с ръка Дженифър. — А сега, моля те, включи най-после телевизора, за да чуя новините.

Като всички влюбени и Дженифър се питаше, какво я привлича в Рей — а като всички влюбени не намираше отговора. Може би неговото излъчване, което влияеше на сексуалните ѝ желаня. Досега не бе привличана от мъж така силно и фатално. И то още от първия миг, когато полугола стоеше пред него, а той я гледаше с критична усмивка. Тогава усети онова огънче, което накара всяка нейна фибра да трепери от копнеж и страст.

Дженифър беше на двацет и четири години и Рей далеч не беше първият мъж, с когото тя се любеше. Предишните ѝ връзки бяха епизодични младежки влюбвания, когато чувствата не са дълбоки и при раздялата не болеше особено много.

Преди години бе пожелала да разбере, какво е това секс. Голямото ѝ разочарование дойде още при първия партньор. Джими беше студент в Харвард и искаше непременно да се оженят. Сексът с него беше повече от безличен. Тогава тя си помисли, че онова, което се говореше в книгите за любовта и леглото, е доста преувеличено и се раздели с Джими. Последва го Едуард, по-опитен и обигран. С него постепенно Дженифър осъзна, че любенето е нещо фантастично. Но той беше от онези мъже, чиито очи никога не престават да се заглеждат встрани и привързаността ѝ към него се стопи. В нея остана копнежа по голямата любов...

Нейно превъплъщение сега бе Рей. Молеше се никога да не го загуби. Луда беше по дъха на кожата му, до здравето му мускулесто тяло, по нежните му устни. Мисълта да остане без него ѝ беше непоносима. Но нямаше причини да се страхува, защото и той я обичаше. Обаждаше ѝ се всеки ден. Говореха дълго. Дори гласът му я възбуждаше и караше утробата ѝ да тръпне. „Господи, колко го желая!“

След десет минути самолетът за Филадельфия щеше да се приземи. Дженифър беше нетърпелива. Ръцете ѝ се овлажниха. Въртеше се неспокойно на седалката си, потна в тъмнозеления си костюм, който така добре пасваше на очите ѝ. На закачалката висеше мантото ѝ. В Ню Йорк беше студено, а и тук едва ли щеше да е по-различно. Но времето нямаше никакво значение. Нямаше намерение да прави разходки на лунна светлина. Мечтаеше да потъне в прегръдките на Рей, да усети вкуса на устните му. Друго нищо не ѝ трябваше. Струваше ѝ се, че не се бяха виждали поне половин година.

Тя измъкна огледалце от чантата си и се огледа. Нямаше никакъв грим. Устните ѝ имаха естествен свеж цвят. Рей я искаше точно такава. Прокара ръце през косата си и оправи къдриците си. Искаше да изглежда съблазнителна, както никога досега. „Дали и Рей се вълнува така от предстоящата ни среща?“

Не след дълго го зърна да крачи отвъд гишетото за паспортна проверка. Той я забеляза сред пасажерите и се усмихна облекчено. Малко по-късно тя беше в неговите прегръдки и отвърщаше жадно на целувките му.

— Отиваме направо вкъщи — Рей я поведе за ръка към изхода на летището.

Бяха възбудени като при първата си среща. Говореха за полета, за дългата раздяла, но мислите им бяха другаде. Рей отвори вратата на снежнобелия си „Ягуар“ и Дженифър за малко не седна върху букета рози на седалката.

— За теб са, скъпа.

Тя се усмихна и допря горещото си лице до хладните ароматни цветове. Настани се и постави букета в скута си.

— Прекрасни са, Рей.

Той запали двигателя. Пътуваха през града, но Дженифър не се интересуваше от него. Виждаше само Рей и бе щастлива. Имаха толкова неща да си кажат, но между тях цареше онова бездиханно

напрежение, онова магическо еротично привличане, което още от първия миг ги бе завладяло.

И те мълчаха в очакване.

Къщата, в която живееше Рей, се намираше извън града. Дженифър много я хареса. Особено ѝ допадна огромният зелен парк.

Белият ягуар спря пред входа и тя слезе. Огледа се наоколо.

Рей се засмя:

— Смяташ ли, че е достатъчно за двама?

— Само ако не липсва една уютна спалня.

Той я грабна на ръце и хукна по стълбите. — Въпреки нейната лека съпротива Рей я отнесе направо в спалнята. Постави я нежно на широкото легло.

— Това ли е, което искаше, бонбонче?

Дженифър се отпусна назад.

— Трябваше ли да си толкова директен?

Той се хвърли върху нея.

— А ти не беше ли?

— О, Рей, как ми липсваше — тя погали лицето му. Рей целуна ръката ѝ. Гореща вълна премина през нея и проникна дълбоко в корема ѝ. И когато Рей впи устни в нейните, а езикът му, парещ и търсец нахлу в устата ѝ, Дженифър му отвърна диво и страстно. Тя с огромна радост усети силата на ерекцията му. Рей смъкна ципа на роклята ѝ и прекрасното ѝ тяло се разкри само по фини дантелени бикини. Дженифър лежеше, отдадена до край на прекрасното усещане, заливащо я с все по-голяма сила. С неприкрита наслада приемаше горещите му устни по шията си, по гърдите си, по лекото възвишение на корема си.

Когато Рей смъкна миниатюрното парченце коприна от ханша ѝ, а неговата опитна нежна ръка потъна във влагата между бедрата ѝ с ритмични ласки, тя не можеше повече да се владее и безпаметно изстена, достигайки шеметен оргазъм.

— Знаех, колко искаш това — прошепна ѝ Рей. — Сега съм твой.

Не след дълго той лежеше гол до нея. Тялото ѝ гореше от възбуда и наслада. Дженифър видя, че и Рей изгаря от нетърпение. Плъзна се върху него и, когато той проникна в нея, започна страстно да се вие. За

Дженифър не съществуваха вече никакви задръжки и Рей разбра това. След секунди те се сляха в огнедишащо кълбо — шепнещи, стенещи, викащи...

Не им стигна целият следобед, за да задоволят жаждата си един към друг. Посрещнаха вечерта в спалнята. Бяха изтощени и с удоволствие се излежаваха под тънкия чаршаф. Докосванията им бяха все така нежни, но без онази дива страст. Просто бяха щастливи. Заспаха, хванати за ръце като деца.

Рей се събуди пръв. Стана тихо и отиде в банята. Беше гладен като вълк. Освен това се нуждаеше от питие и цигара. Когато се върна, Дженифър бе вече будна.

— Какво ще правим сега? — попита тя. — Каква е програмата?

— Минава осем. Ще пийнем нещо и ще отидем на вечеря. Наблизо има ресторант, който ще ти хареса.

— Бих могла да изгълтам най-голямата пържола на света.

— Тогава отивай в банята, за да не губим време.

Но когато Дженифър се изправи гола и съблазнителна пред него, той отново я прегърна и погали нежно.

— Останалото ще си получиш после — тихо се засмя тя и изчезна в банята.

Под душа все още се усмихваше. От часове бе в къщата, а не бе видяла нищо, освен спалнята. Това не я притесняваше. Искаше само Рей. Мислеше си колко би било хубаво да живее с него. Никога нямаше да ѝ омръзне силното му стегнато тяло, което я правеше така щастлива. Нуждаеше се от нежността му, от гласа, който ѝ казваше, че я обича, от смеха и сериозността, от говора и мълчанието му. Искаше го целия за себе си.

Излязоха за вечеря, както Рей бе предложил, а когато се върнаха, той я разведе из къщата. Дженифър бе много впечатлена.

— Кой се грижи за реда тук?

— Всяка сутрин идва една жена, италианка.

— А красива ли е?

— Много. Около шейсетте, пълна и весела. Не знам какво бих правил без Мария. Естествено има и градинар, който се грижи за парка. Баща ми държи той да е добре поддържан. На мен лично би ми харесала една дива градина, но...

— Естествено, че трябва да се съобразиш с баща си — рече назидателно Дженифър.

Качиха се в библиотеката, пълна с хубави стари книги, и Рей запали камината. Отвориха бутилка червено вино и се настаниха удобно.

— Мисля, че в близко бъдеще ще трябва да напуснеш работата си при г-н Спенсър — каза Рей и отпи от чашата си. — Нужна си ми тук, във Филадельфия.

Дженифър мислеше същото, но не искаше да проявява съгласието си веднага.

— Много по-романтично е, когато се срещаме от време на време. Той я притегли силно към себе си.

— Не те желая от време на време, Дженифър. Не те желая само за да те любя. Ти си човекът, който ми е липсвал досега. Достатъчно време бях сам.

Тя го целуна нежно по устата.

— Аз също те искам до мен.

— Тогава да останем заедно, мила.

— И как виждаш това на практика? Тук ли ще живеем?

— Имаш ли нещо против? Тук никой няма да ни пречи. Когато се връщам от работа, ти ще ме очакваш. Тази мисъл е направо фантастична.

— И с какво, г-н Дентън, ще си запълвам времето, докато преподаваш на колегите си? Не съм от този тип хора, които стоят със скръстени ръце.

— Съгласен съм — засмя се Рей.

— Казвам го съвсем сериозно.

— Аз също, скъпа. Ако непременно желаеш златен пръстен, ще го получиш. Предварително сме се разбрали по онзи проблем.

— Имаш предвид децата?

— Да.

— Въпросът е приключен, Рей. Искам теб и всичко друго ми е безразлично.

— Наистина ли ти е безразлично, Джени? Искам да кажа, че трябва да си наясно със себе си. Мразя разводите. Ако се ожения, то ще е за цял живот. Затова размисли добре.

— Когато дойда следващия път, ще ти съобщя решението си.

— Окей. Мога да почакам дотогава.

Той я прегърна, а Дженифър си мислеше за хапчетата, които можеше да гълта едва следващата седмица.

Х

В Ню Йорк Дженифър отново напрегнато размисли по предложението на Рей. Нямаше да ѝ е трудно да се пренесе при него, въпреки че работата ѝ при Харолд Спенсър не беше лоша.

След завръщането си от Бахамските острови той се държеше учудващо сдържано. Не разказваше двусмислени вицове, нито се опитваше като преди уж несъзнателно да докосне гърдите ѝ. Изглежда бе проумял, че тя не бе за него.

Седмицата отмина и Дженифър установи, че цикълът ѝ закъснява. Това възпрепятстваше и вземането на хапчетата. Нямаше да се види с Рей този уикенд. Трябваше да пътува за Вашингтон, за да се срещне с баща си.

Дженифър опита да се успокои. Едно тридневно закъснение не беше фатално. Може би ѝ бе повлияла промяната в климата, а и тези пътувания. Досега не бе водила такъв интензивен живот. Трябваше да бъде търпелива. Но когато и следващата седмица не настъпи промяна, стана нервна. През уикенда отлетя при Рей, но не посмя да му каже. „Защо да го безпокоя? Ами ако после нещата от само себе си се оправят?“ Опита се да не мисли за това — поне не тези два дни. Докато лежеше до Рей, докато той я прегръщаше, тя непрекъснато се питаше дали не се е случило нещо и изпитваше непоносим страх. От друга страна, ако заченеше, нямаше да е кой знае каква катастрофа. В ранен стадий бременността лесно можеше да се прекъсне. Надяваше се, че не се е стигнало дотам. Тялото ѝ бе в период на емоционална и сексуална възбуда и сигурно на това се дължеше всичко.

В Ню Йорк Дженифър нетърпеливо очакваше всяко утро и с всеки следващ ден изглеждаше все по-отчаяна. Кристин, която добре познаваше настроенията ѝ, усети, че нещо не е наред. И когато една сутрин Дженифър я предупреди, че ще закъснее за вечеря, защото имала час при лекар, Кристин не се сдържа:

— На гинеколог ли?

Дженифър кимна, предъвквайки с нещастен вид препечената си филийка.

— Нещо не е наред? Не ти ли понасят хапчетата?

— Не съм добре. Цикълът ми закъснява.

Кристин я погледна и се засмя.

— Нали ти казвах! Господи, Дженифър, ти може би ще имаш бебе!

— А може би не. Ще се разбере. Не искам повече да отлагам прегледа си при доктор Морлейн.

— Прекрасна изненада за твоя Рей.

— Ако съм бременна, той просто няма да разбере. Не желая да запазя детето.

— Сигурна ли си? Нали не искаш да убиеш детето на Рей? Мислех, че го обичаш.

— Точно затова ще го направя.

Все пак Дженифър се почувства ужасно при тази мисъл.

— Ако го сториш, ще се разделите по-бързо, отколкото предполагаш — каза Кристин. — Въпрос е и на съвест. Познавам те добре. Не си способна на това. Не прави необмислени неща! Ако наистина си бременна, не изпадай в паника, а спокойно размисли какво ти предстои. Струва ми се, че трябва да го обсъдиш с Рей.

— Нищо не е сигурно — едва-едва промълви Дженифър.

Вечерта се прибра вкъщи сломена. Лекарят беше направил необходимите тестове и нямаше никакво съмнение, че е бременна. Вестта беше голям удар за нея. До последно се бе надявала, че всичко се дължи на хормонални сътресения. Кристин прозря веднага истината по израза на лицето ѝ. Накара я да седне на канапето до нея.

— Действително си бременна, нали?

Дженифър наведе глава и измърмори:

— Само проблеми!

— Не мисли за проблемите, а за бебето, което расте в теб. Частица е от вас двамата. Един нов живот. Искаш ли да го разрушиш?

— Говориш като проповедник. — Дженифър посегна към цигарите.

Кристин сви рамене.

— Опитвам се да те предпазя от прибързани, стъпки. Спомни си колко мечтаеше за деца. Ако махнеш бебето, един ден ще съжаляваш.

— Това не е бебе, а нещо недефинируемо, някакво си дребно нещо.

— Това е нов живот.

— Престани най-после! Нали знам какво ще каже Рей.

— Остави този Рей! Става въпрос за твоя корем и следователно решението си е твое. Аз не бих подложила съвестта си на такова изпитание.

— В края на седмицата съм при него — гласът ѝ беше слаб и отчаян.

— Поговорете за това. Напомни му, че и той носи някаква отговорност.

— Сигурно ще скрие глава в пясъка.

— От радост — саркастично подметна Кристин. — Въпреки това трябва да му го кажеш и после ще решиш какво да правиш.

— Окей. И без това нямам избор.

Дни преди пътуването Дженифър размисляше, как да съобщи на Рей за бебето. Не трябваше да стане веднага, а в подходящ момент. „А ако не се появи такъв?“

Когато кацна във Филадельфия, беше така нервна и напрегната, че бе сигурна, че Рей веднага ще разбере, какво става.

Той наистина забеляза, че тя бе по-различна от обикновено. Когато пристигнаха в къщата, направи кафе и разпали огъня в камината. Дватамата се настаняха удобно край нея. Дженифър беше наясно, че ако не изповяда веднага тревогата си, този уикенд щеше да е непоносим. Трябваше да се освободи от тайната си. Рей беше длъжен да научи за станалото.

— Страшна физиономия си направила! Като че ли с удоволствие би се върнала още сега в Ню Йорк. Никога не съм те виждал такава. Какво ти е?

— Бях на лекар — промълви тя.

Рей сбърчи чело.

— Да, и? Болна ли си? — гласът му прозвуча уплашено.

— Всъщност нищо ми няма. Само... Ти не се ли досещаш?

— Не те разбирам. Болна ли си или не?

— Ще имам дете. Нашето дете, Рей.

В този момент изразът на лицето му не беше от най-интелигентните. Той посегна към цигарите.

— Не е задължително да го раждам — опита се да го успокои Дженифър. — Просто исках първо да говоря с теб.

— Хубава изненада — Рей дърпаше нервно цигарата си. — Как можа да се случи това, Дженифър?

Тя сви рамене.

— Както изобщо се случва. Може да е станало още на островите. Не вярвах, че е възможно.

— И няма никакво съмнение?

— Да.

Той стана и закрачи покрай камината като животно в клетка.

— Нали бяхме решили? Нали всичко обсъдихме, скъпа? Главата ми не го побира! Не знам какво да правя. Да не би да очакваш, че ще те накарам да го махнеш?

Дженифър гледеше втренчено ръцете си.

— Исках само да знаеш. Ще намеря лекар, който да ми помогне. В ранния стадий не е проблем.

— Как можа да ми се случи! Точно сега! Защо не си гълтала хапчетата? Мислех, че всички момичета ги вземат.

— На мен ли искаш да прехвърлиш вината?

— Как можеш да говориш за вина! Това е абсурдно, Дженифър, и ти го знаеш. Щом се е стигнало дотам, ще го родиш. Все ще се справим някак.

— Наистина ли мислиш така, Рей? — с плаха надежда попита тя.

— Разбира се. Обаче не мога да кажа, че се радвам. Да приемем, че тъй е било писано.

— Не звучи много обнадеждаващо.

Рей седна до нея и я прегърна.

— Когато свикна с тази мисъл, всичко ще си дойде на мястото. Просто съм объркан. Извинявай, но този факт праща плановете ми по дяволите. Ще трябва вътрешно да се пренастроя.

— Разбирам те. И за мен беше шок.

— Но ти винаги си обичала децата.

— Напоследък бях се примирила. Знаеш, че заради теб се отказах от тях. Но е трябвало да стане иначе.

— Господи, как ще се оправя с всичко това! Най-добре ще е първо да уточним датата на сватбата. Няма да те зарежа, мила. Приемам всички последствия, въпреки че не умирам от щастие.

— Аз също. Радвам се, че реши така. Ако беше пожелал аборта, нещо щеше да се прекърши в мен.

— Искам те. И ако така трябва, с детето. Сега обаче се нуждая от нещо подкрепително.

Следващият месец се състоя сватбеното тържество. Дженифър напусна работата си при Харолд Спенсър и се пренесе във Филаделфия. Страхуваше се, че бременността ѝ ще попречи на отношенията ѝ с Рей, но бе приятно изненадана. Той постоянно се грижеше за нея. Държеше тя да прекара деветте месеца в пълно спокойствие, като постепенно свикваше с мисълта, че, ще става баща. Не дотам, че да купува книги за бебета или да разисква въпросите на възпитанието им, но все пак, макар и бавно, навлизаше в новата си роля. Дженифър се чувстваше прекрасно. Имаше Рей и носеше неговото дете. Какво би могла да иска повече от живота? Преди дълбоко страдаше, че той не желае деца. Тогава въпреки старанието си да не мисли за това, тя често тъгуваше. Сега можеше открито, да си признае, колко много се радваше за бебето им. С нетърпение очакваше раждането.

По време на сватбата им леля Лоела се намираше в Токио, където, както сама пишеше, се бе запознала с един очарователен англичанин. Тя посети младата двойка два месеца по-късно с купища подаръци и с обичайния шум около себе си. Възнамеряваше да остане само до уикенда, но гостуването ѝ продължи шест седмици. Бракът на младите я радваше, но когато чу за бъдещото потомство, направи гримаса, като че бе сдъвкала лимон. Усъмни се в необходимостта от бебе, но следващата ѝ реакция бе да отиде в града, за да закупува играчки. Когато се върна, Дженифър неволно се усмихна. Играчките бяха за десетгодишно дете и то в невероятни количества. За Лоела беше ясно, че бебето ще бъде момче. „Така и така ще се пръкне дете, дано поне да е момче.“ Дженифър гледеше индианския костюм,

футболната топка и автопистата, които Лоела бе вече разопаковала. „Какво ще ги правя, ако се роди момиче?“

— Ще го възпитавам като момче — беше незабавният отговор.

Присъствието на лелята не притесняваше Дженифър. Лоела обичаше своя личен живот и добре се грижеше за него. Имаше много приятели в града и не се натрапваше на младите. А когато отпътува, на Дженифър къщата ѝ се стори опустяла. Лоела имаше уговорена среща с нейния англичанин и възнамеряваше да поживее известно време в Лондон. За раждането на бебето щеше да се върне непременно, тъй като беше много любопитна.

В края на петия месец Дженифър отново посети доктор Петерс. Той отдавна настояваше за ултразвуков преглед и тя бе също съгласна. Последната седмица беше наддала чувствително. Усещаше се натежала и безформена. Успокояваше се, че това е нормално в нейното състояние. Докато докторът я преглеждаше, тя наблюдаваше с любопитство монитора. Беше вълнуващо да види как изглежда зародишът на бъдещото човече и то в самата нея. Внезапно затаи дъх и се втрени. Доктор Петерс също се вгледа в картината.

— Прекрасно! Изненадан съм приятно, госпожо Дентън. Сама можете да видите. Ще имате близнаци.

Ако Дженифър не беше легнала, сигурно щеше да се строполи на пода. Не смееше да помисли за реакцията на Рей.

— Ще се справим. Не трябва да се притеснявате! И двете бебета ще се родят живи и здрави.

— Не ме е страх — промълви тя. — Само съм доста шокирана.

Сядайки в колата, краката ѝ омекнаха. Заваля. Чистачките ритмично се движеха по стъклото. Искаше ѝ се да завие от мъка. „Ами ако не кажа на Рей? Така, след раждането ще му е по-лесно да приеме този факт.“ Но нямаше нерви да мълчи толкова дълго време. Досега не бяха крили нищо един от друг. Колкото повече се приближаваше към дома, толкова по-неспокойна ставаше. „Какво щастие, че Лоела я няма! Сигурно щеше да изпадне в истерия.“ Паркира автомобила и влезе вкъщи. Движеше се бавно и внимателно, както винаги. Сега обаче пътя ѝ се стори безкраен. Белият ягуар стоеше пред къщата — значи Рей се бе прибрал.

Той седеше в дневната и четеше вестника си. Когато я видя, стана и се отправи към нея усмихнат.

— Е, как беше при доктор Петерс?

Дженифър, безсилна се отпусна на канапето, без да отрони звук.

— Няма ли да ми кажеш?

— По-добре първо седни, Рей.

— Нещо не е наред ли? Някаква аномалия? Дженифър, не ме карай да вадя с ченгел думите от устата ти!

Тя си пое дълбоко въздух.

— Ужасно е. Не знам как да ти го кажа. Днес ми направиха ултразвуков преглед.

— Кажи най-после какво има!

— Нали ме обичаш, скъпи? — Дженифър стисна ръката му.

— Естествено, обичам теб и бебето.

— Ще бъдат две бебета, Рей.

Рей не каза нищо. Дженифър не смееше да диша. Внезапно той започна да се смее така, като че ли никога няма да може да спре. Тя, която досега едва сдържаше сълзите си, също избухна. Когато смехът им постепенно утихна, Рей седна до нея и я прегърна нежно.

— Скъпа моя, искам само едно нещо от теб. Обещай ми, че няма да ми кажеш след прегледа следващия месец, че са станали три.

— Окей — каза Дженифър и се сгуши в него. — Това със сигурност бих могла да ти го обещаая.

Издание:

Джил Брейди. Дженифър

ИК „Слово“, Велико Търново, 1994

Редактор: Йордан Дачев

ISBN: 954-439-227-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.